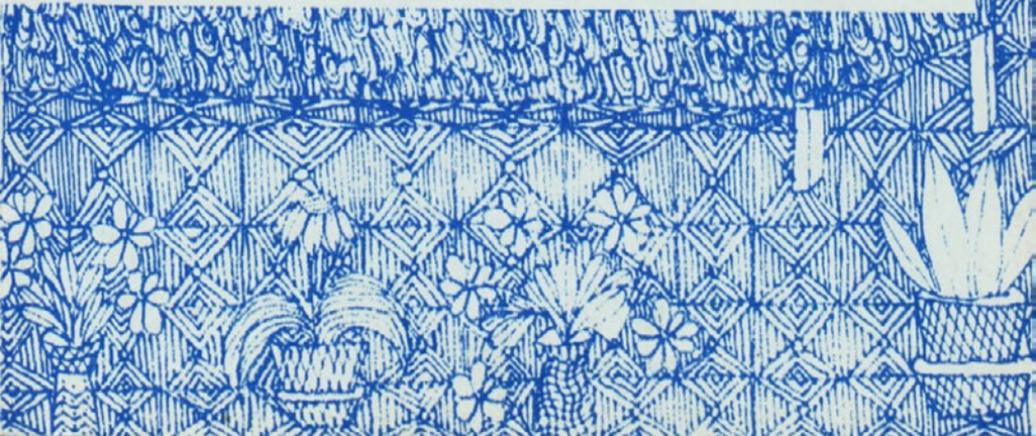

Osnovna
šola
heroja
Bračiča
Tržič

18. leto
št. 24

stezice 1984/85

Letošnje

Stezičice
posvečamo

40. obletnici
osvoboditve

DOMOVINA

1

Domovina je delo,
je kruh kuljarik rok,
je smeh razposajenih otrok,
so vrta žitna polja,
je naša dolna volja.

Slad njo je svoboda kot slavolak;
kot spomin
na domove porigane,
sinove izgnane,
na borci junške
in leta tržaške.

Naj mladina današnja spozna,
da dnere nes bili so težki,
naj v borci obuja spomine
na velike dni, polne bolecine.
Na dnere tovarništva,
hrabrosti, poguma
in silne moči naših ljudi.

Danica Stjanič,
8. razred

V domovini je svoboda. V besedi svoboda je skrivena misel, kako so ne naši dedje trčili zanj. Za svobodo. Vsi ljudje naj bi bili svobodni. Nekateri se še borijo za domovino, mir in svobodo. Tudi Slovenci na Prastrijahem Koronškem se borijo za svoje pravice.

Mojca Romič, 7. razred

Domovina je polje, sonce, mesto, stamovanje, šola, vrtec, tovarna in očka ter mama pa bratec in sestrica, ki se pridno igra. Pesem Lepo je v naši domovini biti mlad je veselična in lepa. Ponebno še za nas, za mladimo naše Jugoslavije. Želim si, da bi svojo domovino, kadar bi bila ogrožena, branili in jo ohranili, kakršna je.

Katja Razinger, 7. razred

JUGOSLAVIJA , NAŠA MATI

Rešili smo sonce iz teme,
ki osvetljuje naše narode
naše Jugoslavije.

Borci naši borili so se hrabro.
khi domov nemu, veliko so za nas storili,
ker domovimo, naše morje, našo zemljo so oslobodili.

Ki to bil je, naš voditelj,
medur v srcu ga imamo,
zato svobode, domovime naše
nikomur ne damo.

Po starih dolgih letih boja
smo rekli: Jugoslavija, naša si im moja.

Jugoslavija, naša mati!
za naša srca se ti mi neč bati.
Svobodna si! Svobodni mi vsi med brati.

Alenka Župan, 7. razred

OB DNEVU ZMAGE

9. maja 1945 je bil zaključem štiriletnem narodnoosvobodilni boj. To je bil močan boj jugoslovanskih narodov, ki so pod vodstvom KPJ vzeli usodo v svoje roke in šli lepi bodočnosti naproti. Ljudstvo se ni borilo le proti okupatorjem, ampak tudi proti domačim izdajalcem. Zmagovali so z idejo skupnega boja jugoslovanskih narodov, ki lahko le združeni premagajo svoje nasprotnike. Med NOB so jugoslovanski narodi kovali enotnost in brotstvo.

Za Slovence je bil to najpomembnejši mejnik v 1400 letni zgodovini. Izpolnjevali so program Osvobodilne fronte in iz naroda hlapcev ustvarili narod borcev in junakov. Nastala je nova podoba borbenega Slovencea.

Znane zasluge za zmago socialistične revolucije imajo mladi, več kot polovica borcev in voditeljev NOV so bili mladinci in mladinke. Svoj delež so dali tudi pionirji.

1700000 Jugoslovancev je izgubilo življenja med 4 letnim bojem, okoli 500 000 žitev je bilo iz vrst mladih.

Ka maših tleh je vojna trajala najdlje v Evropi. Končana je bila že 16. maja, ko so položile orožje zadnje nemške enote pri Olexici.

Dom xmage nad jašikom prazmuje mo
9. maja tako kot druge monodi v Evropi.

5

MUZEJ
TRŽIČ

1229

NA KONJU POMOČNIK KOMANDANTA ŠESTE PROLETARKE
UDARNE BRIGADE PODPOLKOVNIK ROGANOVIČ V TRŽIČU
NA TRGU SWOBODE

12 x 9

1945

Zdenke Lavička

Last muzeja

1965

PRI PRVOBORKI MINKI PERAIČEVI

15. marca je padel sneg. Utrihali smo prvoborko NOB Minko Peraič. Katjo, Darjo, Damijana, Katjo, Uroša in tovarniico Haco Stumpf je prijazno sprejela in bila pripravljena odgovorjati na naša vprašanja o vojnih letih in osvoboditve domovine. V sporaznavnem pogovoru nam je povedala, da se težkih vojnih časov ne spominja rada. Za vse ljudi so bili težki časi in polni odrekani. Bogumno smo ji postavili vprašanja in tovarniica Minka Peraič nam je raznimno opirala le nekaj dogodkov iz doživetij NOB.

~ Ste ste bili, ko se je začela vojna?
 ~ Koliko ste bili takrat stari?
 ~ Smela sem osemnajst let. B radiu smo izvedeli, da so Nemci začeli vojno z bombardiranjem Beograda. Betalo nas je strah. Živeli smo v Beljubičju. Nemci naj bi čez nekaj dni prišli v Tržič. Pričakati bi jih morali z godbo. Na meji so jih zavedni vojaki zadrževali.

Objska je kapitulirala. Med Trzi-
 cani pa je bilo veliko domačinov,
 ki so Nemcem izdajali izredne
 Glorance in tiste, ki so se zdeli
 Nemcem nevarni. To so bili doma-
 či ljudje, ki so se udinjali Nemcem,
 petokolonarji in kulturbundovci.
 Bili pa so tudi komunisti, ki so
 skrivaj pridobivali ljudi za OF.
 Nasa družina je bila Nemcem zelo
 sumljiva. Zkoraj vsako noč so pa
 truljivali hišo, misleč da bodo v
 njej xatekli humaniste. Ni jim uspe-
 lo. Bdkupovali so mojo mlajšo
 sestro s čokolado, ker pa ni nič
 vedela, tudi povedati ni mogla.
 Bila je še majhna punčka.

Ali so bili ljudje pripravljeni
 pomagati OF?

Ni bilo enostavno. Imeli smo strogo
 ilegalno. Z organizacijo Trziške čete,
 septankov in paste, pot je tekla
 tako, da so jo privedli meni, jaz
 pa sem jo prenesla, kamor je bilo treba.

Smeli smo tudi mestni komitet in svojo partijsko celico.

Ali ste bili tudi v partizanih?

Bila. Nizbolj, seveda ranimiro na vas, je bilo takrat, ko smo bili s "šokroko" četov Udenborstu. Manjkalo nam je hrane. Dve četi borec smo odšli v Gmukov mlin po moko. Nemci in žandarji so privlekli kamione in oboroženo vojsko in nas stisnili v obroč. Dila je premaj en partizan nški borec proti šestdesetim nemškim vojakom in žandarjem. Žjutraj so nas napadli. Dileru je bila njiva ajde, zraven pa zelena njiva nemških uniform. Bil se je boj, ržtrve, ranjenci, ki smo jim pomagali, sama sem bila takrat pri raniteti. Dnerje je bilo okleščeno. British Nemcev je naraščal, vsak se je reževal, kakor je vedel in znal. Grečala sem se z bratom, ki mi je zatrdil, da se ne pusti ujeti. Bidel je v senci pod nemško kroglo rze čer deset minut. Šest partizanov so razjeli razlišvali, pretepali, grozili, med njimi tudi

meni. Čepeljali so nas v begunjske zapora
ne. Tam so nas posamesno ali skupinsko
razšiševali. Razšiševali so nas gestapovci iz
Radovljice, Bleda in Kranja. Vedno dva
gestapovca in tolmač. Grozili, grozno
pretepali in po roki so me opekli. Karikla
sem se, da ne bom nobenega izdala.
Zdržala sem, na to sem ponosna. Ni
bilo čudno, da je marsikdo klonul, po
vseh teh mučenišjih.

Glako ste prišli iz zapora?

Dvakrat sem bila določena za delo
na njivi z dvajsetimi sitnicami. Tretjič
sem se vrnila v delavno skupino. Delali
smo na njivi. Uši so gledali proti cerkvi
sv. Petra, na njivah je rasel krompir
in fižol. Bilo je polno straže. Stara-
nince Ušo sva se počasi pomikali iz
njive in iz nasprotni strani pod most,
čez jarek, v Blyče, do Zapuž mimo
razred in razbedovalcev pod Gorami
v Trzin.

Dolga in naporna leta so se konča-
la z dolgo željeno svobodo. Glako ste
takrat bili? Glako ste doživeli svobo-
do?

Svoboda sem dočakala v Lopnu. Rej je ves
 mesec trajal boj s Pincz Eugenovo brigado,
 da so jo partizani razorožili. Velika me-
 ča, veslji, praznovanja svobode smo pa
 doživeli v bližnjih slovenskih vaseh. Šele
 devetindvajsetega junija 1945 sem se vrnila
 domov. V hiši so bili tuji ljudje. Vrnili sta
 se mama in sestra, brat in oče sta padla
 v partizanih. Moj sin je bil na varnem,
 mož se je iz NOB vrnil. V vojni mi-
 smo imeli v Bdkubelju šole. Nemci so jo
 požgali. Prostovoljno smo začeli graditi
 novo. Takrat nismo spraševali, kdo
 nam bo delo plačal, ampak smo samo
 gradili. Začela se je obnova domovi-
 ne. Manjkalo je vsrta. Strane, obleke.
 Ljudje v svobodi smo imeli veliko volje
 in zavesti, da bi čimprej zgradili nove
 ceste, domačije, obrarili tovarne.
 Demopori so bili v zavesti ljudi, da si
 zgradimo svobodno domovino.

Razgovor je trajal tri ure. Čas je
 hitro minil, poslovniki in razpravali smo se.
 Vsrta si nismo mogli zapirati, a glasne
 misli, upamo, da smo le rešili o
 razgovoru s tovarnico Mirko Braičevu.

4. razred.

PRI TOVARIŠU MILANU OGRISU

U ponedjeljek, 1. aprila 1925, smo člani
 razmarinoga krova skupaj s tovarišima Kachavo
 im tovarišima Razmarinovo došli k tovarišu Milanu
 Ogrisu, da bi se s njim pogovorili za školski
 časopis Stevice o temi, kako je doživljavao prvi dan
 rata. O vrtopu u predvorju smo začudeno
 došli, naj smo zadržali veliku šetnju kož,
 nogu im mangičem živali. Ruzice nam je,
 da je bio njegov najjužni kraj. I zanimljivim
 nam ni otkriva te šetnje, tražije, potom
 pa smo otišli u pogorom. Tovariš Ogris nam
 je najprije rekao, da mišao me to pozabio,
 kako je izveo za početke vojne. Tada je
 dobio zadnji petrit mešarinske škole, te
 tada je bio napredno umjetnik, bio je član
 Sokola im Jadranske straže.

„Začetka vojne se se prvo oboje spominjamo.
 S rošću nam bio u školi. Na umiku smo
 imeli uro obaveštajne, morali bi pisati školsko
 maslo. U razred je stigla razredničarka im
 nam u razred u oči pokazala, da to
 škola do sadašnjega zavrta, ten smo na
 prvju vojne spominjamo se, kako smo molje
 ali s **plam** zapušali škola, u katano se mi smo

več imeli. Šlo so potem zahvali Nemci in jo uporabljali kot skladniše vojaške opreme. Zaprle sem se kot cestanski vojštanec, potem pa sem odšel na delo v Podjurski, kjer sem v karmolarstvu dobil posel za ceno. To delo sem kmalu opustil in se šel v kraj, ki se imenuje "Kraj".

Kdaj ste se priključili partizanom?

"Bil sem mobiliziran v nemško vojsko na bovarsko, kjer sem preživel šest mesecev. Ko smo imeli dopust, sem ušel in se skupaj z bratom priključil partizanom. Najprej sem bil mitraljezer v 2. bataljonu Gornjopostoparskega oddelka. Po tem so me iz bataljona preselili na teren za nabavljajočega okrajnega komiteja SKOJ za kraj Trzin. Tam sem se seznanil z delom ilegalne organizacije, službi pa smo pridobili tudi čim več materiala na svojo stran. Sedež smo imeli v Podjurski, v bližini med kmetijo Poljski. Tam smo bili tudi vsaki, ko je nekdo iz naših vrst pobegnil, in se priključil belogardistom. Belogardisti so potem pod njegovim vodstvom napadli Dunaj, vendar pa sta na Korčacih Italijani in Španjci. Narija opozorila na njihov prihod, tako da smo zbežali še pred

zastoparjem. Boljgospodski so v bančni metodi
zadržane. Tudi in bili prepričani, da so mas
umeli, steklo mence izmed mas mi pade.

Kdaj je bilo med vojno najtežje?

"Najtežje je bilo pred koncem vojne. Okupator ni
je pripeljal veliko stvari naših vojakov.
Partizanski ormo se zaradi tega težko premikali,
pa tudi do hrane ormo zelo težko priti."

Kako ste doživeli konec vojne?

"Srečno nam prišlo na komandi mesta Tržič,
ki je imela sedež v foki v Jelenjaku in na
kmetiji pri Šimnu.

Bili ormo priča umiku velikega števila ustabilen,
zdravilnih in zdravilnih orot, ki so težali
čez potok Ljubelj, težalo pa je tudi civilno
prebivalstvo, ki je bilo pravda obsežno in so
ga izvajali domovine priobiti ma najp hrom.
V zadnji mas pred osvoboditvijo ormo napredali
zaradi pri predani. Orng potroši ormo opaziti
in napredali kotno boljševizma, ki so se
pružali priti preko kuhne. Orng trah
poreči do prište do mas Tržičarke - Stojinke
in marm napredali, da so emote Hercegovske
boljše že v bližini Tržiča. Taktik ormo že
vsi vedeli, da so Tržič se tisto mas osvobodjem.

Tržič je bil osrboajem med zadnjimi mesti v Evropi.

14. maja 1945 popoldne je komanda mesta prišla v Tržič. Med mami, pa tudi v baraknem mestu, je vnelo od hrane in veselja, saj smo se vsi zavedali, da so za mami težji časi vajne. Tržič je bil tak v zaključku, Tržičani so barakni mestu naše v množice, pričakala nas je gostota strelca, to je bil velik priznanje. Žal pa tega velikega priznanja, občudje, mislo doživeti vsi naši tovarniši, ki so padli v bojih ali umrli v taboriščih. Veliko sem jih poznal, ki so imo umrli. Za občudo je bilo treba izkušati mnogo življenj.

Do pogovoru smo tovarniša Čopina zasnovali, maj nam praviše našo zbirko numerarjev, ki jih je tako štelo, da zasedajo prostori v vsej amari. Zbiranje nam je tudi imamo tako, ki je skrajno tako velik kot celo naša greda, kamem, ki po velikim celo naše toplete spreminjajo danu, in se veliko drugih priznanov.

Tovarniša Čopina smo se zavedali za zanimivo pogovor in se postajali.

Zujana Ribič, 8. razred

MUZEJ
TRŽIČ

1148

NEMŠKA VOJSKA SE V ZAČETKU MAJA UMIKA PREKO
LJUBELJA NAZAJ NA KOROŠKO - NADIŠAR JE TO SLIKAL
IZ SVOJEGA STANOVANJA

12 x 9

9.5.1945

Janko Nadišar

Fond last muzeja

1970

1984

SVOBODE

O prihodu svobode mi je pripovedoval ded.
"Po dolgih štirih letih okupatorjevega nasilja je postalo aprila 1945 jasno, da je fašistična diktatura Adolfa Hitlerja v Nemčiji v popolnem razpadu. Po vsej Evropi so se narodi otresli že nekaj mesecem prej njegovega jarma, zadnje dneve pred dnevom zmage pa so se začele umikati tudi zadnje armade iz Italije in Balkana in to prav preko slovenske zemlje. Tako je bilo tudi mesto Trzin prizorišče kaj klavnega bega na tisoče in tisoče nemških vojakov, ki so se umikali skozi predor pod Ljubeljem na Horoško. Z njimi so bežali tudi njihovi pomagači, domobranja, četniki, ustaši in drugi, tako da je šla skozi Trzin nepretrgana kolona vojaštva, ponoči in podnevi, celih deset dni. Med begom so izropali tudi nekaj tovarn, posebno tovarni Peko so prizadeli ogromno gospodarsko škodo. Za zadnjimi okupatorjevimi četami so pritiskali Gorci 14. proletarske partizanske osvobodilne vojske in nanyje streljali tudi s topovi. S temi Gorci je v naš kraj prišla svoboda."

Mateja Špih, 6. razred

Prvi dan svobode

17

O prvem dnevu svobode mi je pripovedovala stara mama. Takrat je bila stara 19 let in se tistega dne tako spominja.

Bilo je 13. maja, 1945 leta v Pristavi. Vsi prestrašeni smo bili v kleti, ker so Nemci in domobranci streljali vse maskirano. Namerno zatlišimo, da so v našo vas prišli partizani. Nekaj časa se nismo upali iti iz kleti, ker smo se bali, da je prevara. Končno smo le premagali strah in odšli smo na cesto. Po cesti so res prihajali partizani. Pokalo je še vedno, saj so pred rebro vodili domobrance in druge fašiste. Bilo je veselje, objemanje in vriskanje vse povsod. Celo noč smo spremljali osvoboditelje in se jih veselili. Vse zavedno ljudstvo se je veselilo svobode, saj je bilo vsa vojna v stalnem strahu pred anetacijo. Mnogi so jokali od veselja, nekateri pa od žalosti, ker so se spomnili, da njihovih dragih ni več med živimi.

Za našo svobodo so danovali svoja življenja.

Dežman Tanja,
6. razred

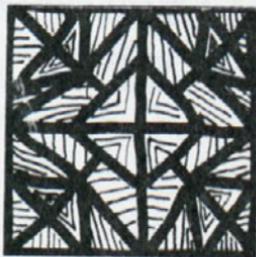
JOŽE BENEDIČIČ, KI JE BIL MED VOJNO PARTIZANSKI KURIR ZORKO, JE POVEDAL:

Imel sem kurirsko zvezo nad vasi Gvoz. Od tam sem hodil nad vas Polje. Tam je bila v gozdu jarka. Prevzel sem pošto in jo prenesel po kurirski poti preko vasi Gvoz na jarko, nad Pristavo.

Jarka je bila pri rezervoarju nad Pekovo hišo. Nemci so pripravili zasedo okrog rezervoarja.

Kurirji smo bili od terenskih obveščevalcev obveščeni, da je jarka izdana. Zato smo izbrali nov prostor v bližini. Prostor sta izbrala s kurirjem, ki je prišel preko Trziške Bistrice s sv. Kize. Če tretji dan sta lahko memo opazovala sovražnika, ki je obkledil prostor, kjer naj bi si kurirja zamenjala pošto. Po treh dneh brezuspešne zasede so Nemci odšli.

Iz varnostnih razlogov so partizanci pozneje spremenili kurirsko zvezo.

Kurir Zorko

TEŽKA POT V ŠOLO

19

V tem kratkem sestavku bom skušal opisati težko pot naše mladinske skupine iz Titove vasi pod italom v letalsko šolo - Pančevu pri Beogradu:

V mesecu novembru 1944. leta je ital Hokerskega odreda poslal vsem svojim enotam napis na sprejem mladih borcev NOV in to predvsem SKOJ-ovcem, v namre vojnaške šole, katere so se ustanovljale okrog takrat že osvobojenega Beograda in v samem glavnem mestu SFRJ Beogradu. Iz našega odreda se nas je prijavilo deset borcev SKOJ-ovcev starih od 15- do 18 let.

Na pot bi morali oditi že v začetku meseca decembra 1944. leta, a nam je bilo to zaradi množičnih okupatorjevih akcij na Primorskem ter v Beli Krajini onemogočeno.

Zato se je naša težka pot pričela sredi najhujše zime, zvečer 21. januarja 1945. leta. Na pot smo tako odšli zvečer zgodaj naslednjega dne iz takrat še živahne Titove vasi pod Stolom, ki je bila rimsko livadišče I. bataljona Hokerskega odreda, (nekaj dni po našem odhodu je bila od okupatorja napadena in požgana).

Iz Titove vasi nas je pot vodila skozi Drago pri Begunjah mimo Polje in Urbe do kurinskega prehoda Lave nad Žirovnico, katero smo bosi prehodili v rgo-
 dnjih jutršnjih urah 22. januarja, nato smo nadalje-
 vali pot po globokem snegu in hudem mrazu -
 saj so nam čevlji, nogarice in hlače zmrxnile kot
 nekdajši rtiški oklepi. Tako smo prehodili ox.
 pregarili svo Poključko do Bohinja, kamor smo
 prišli po dveh dneh napornega marša v stalnem
 strahu pred nemškimi patruljami in xasidami, saj
 smo bili praktično brez orožja, katerega smo mo-
 rali pustiti v naši enoti pod Stolom. Skutih smo
 imeli samo nekaj ročnih bomb za najhujši primer.
 Trica pa je bila v tem, da se v takem snegu
 in mrazu tudi samim belogardistam ni dalo
 preganjati partizanov po Poključki in Jelovici.

Samo Bohinjsko smo prečkali po mostu, ker
 tisto noč ni bil xasiden in tako smo prišli
 na Jelovico, ki jo je v teh dneh zapadel mraz
 sneg in ga je bilo že kar čeden meter. Preko
 Jelovice smo v globokem snegu do Zelenikov
 gabili pet, na naši dolgi poti najbolj na-
 pornih dni. Tople hrane, razen čaja se smrkovih
 vej nismo okusili več kot teden dni, tako

TEŽKA POT V SOLO

smo se šele v takrat osvobojenih Železnikih na silo majedli tople hrane in na Gorenjskem vojnem področju v Fajem potoku, za kar se moramo rahvaliti mojemu lirskemu komandantu tov.

(umrlemu trziškemu prvoborncu Peraič Vladimírju iz Tricia).

Po prihodu v osvobodno Lerkno so naši Trzičani-partizani poskrbeli, da smo se za silo odpočili in najedli, dobili smo tudi nekaj suhe hrane za nadaljevanje naše poti v Belo Krajino, k glavnemu stabu NOV Slovenije.

Po dveh dneh počitka v Lerknem smo se, v novih dneh meseca februarja spet odpravili na pot, ker se je na Primorskem že pripravljala radnja nemška ofenziva na naše osvobojeno ozemlje. Pot nas je vodila preko spodnje in gornje Trilave po obratju Trnovskega gorsta, Stanova in Podjunskega gradu. Hodili smo v glavnem samo v nočnih urah, počivali pa smo podnevi v ravnih senikih, poriganih vaseh ali pod smrekami v gozdovih.

Železniško progo Ljubljana - Trst in ob cesti Postojna - Kranjska in Postojna - Reka smo prišli pod Postojno, vse tri važne poti so bile močno

raztrajane in razvarovane s bunkerji, zato je bil to najbolj nevaren del naše poti, katero smo prehodili v eni noči in to v popolni tišini. Ker smo bili v glavnem vsi vi ali manj prehlajeni, smo kaslejš utišali tako, da smo si usta zamazali s soljo. Pri Gluski Bistrici smo se po enodnevem počitku povzpeli na Snežnik in preko njega in po nekaj dnevem, predvsem nočnem maršu prispeli v Balno polje na Notranjskem. Nato nas je pot vodila po že delno osvobojenem ozemlju do Čabra ob Holpi, Starega trga v Črnemlju.

V tem je bil najtežji del poti za nami, prehodilo jo je nas vseh deset. Ka spomin pa so nam ostale ozebline predvsem na nogah. Po

pri glavnem stabu NOV in POS smo bili računsko razporejeni v različno enoto glavnega staba, kjer smo se malo apomogli. V Belo Krajino je tudi že prihajala zadnja in najlepša vojna pomlad, saj je bilo že konec februarja.

Po prihodu naših prekomorskih brigad iz Like preko Holpe v Črnemlju so nas s kamioni prepeljali v Beograd na moru in v Zemunik od tam pa s avioni v Kemun in dalje v Pančevo,

hjer smo v mesecu maju 1945 prišli s prvim
tečajem v letalski vojaški šoli.

Če se na tistem prihodu na cili se moramo predvsem
zahvaliti kurirjem, ki so nas vodili po tih dolgi
in težki poti, kakor tudi prebivalcem Gorenjske,
Primorske, Notranjske in Bele Krajine, ki so nam
po svojih močeh pomagali s hrano in nam
dajali zavetje.

Ve Trnava smo to pot prehodili s strani
SKOJ-erci in to: Jelko Zagor, Unko Sarabon,
Peter Tribuson in jaz.

Lestavek napravi

Utrich Anton, član ZB
iz Bistrice

BOMBAŽNA PREDILNICA IN TKALNICA
TRZIC — SLOVENIJA
VABSTVENA ZNAMKA

1885 - 1985

V TOVARNI BPT

U masi obcini je veliko tovarn. Med njimi je po obsegu največja Bombažna prečilnica in tkalnica. Zavezema prostor na nekdanjem ponarčenem bregu reke Trziške Bistrice, navzdol od obočja iz Mošenikom in na ožkem vhodu v Trziško kotlino. Zavezema pa je bila točno pred statimi leti.

Bombažna prečilnica in tkalnica je prva sprožila v Trziču industrijski utrip, nadomestila je morda lažodnejši ritem kurljenja, ki je bil nečasih zelo hud. Što let je preteklo od začetkov tovarne, v kateri je v preteklosti polovice zaposlenih Trzičanov in okolčanov prigarala svoj trdi kruh. Še danes je v njej zaposlena četrtina vsega trziškega delavstva. Večina zaposlenih v tovarni pa je delavci. V tem času je v tovarni manjkala delovna sila. Kajti v Trziču je nastalo več drugih tovarn, ki so prav tako potrebovale delovce.

Delovci v BPT ustvarjajo izdelke, ki so po svoji kakovosti cenjeni doma in v tujini. Tako je ta tovarna iz delom rok naših mater in očetov prinesla ime našege mesta daleč v svet.

Gamo Brumen, 7. razred

Ob 100 letnici BPT Friis

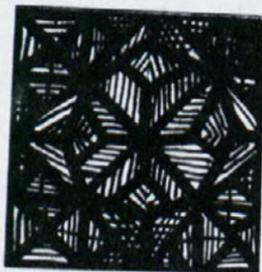
Pombaš je bel in rahel, kot meglica
ko v roke maša ga dobi predica
v mitkah penkih skozi stroj buri.
khanina še na valju se vrti.

Tako stoletja dolgi čas
se belo platno ške pri nas,
nasteto se ljudi z njim pokriva,
pod vzorčasto khanino dete ponaša.

Ob strojih tkalke pridne se zvrste
od jutra v noč, preko noči do dne
življenja doba jim minova pod,
ta služi truh si človek z goda v rod.

- Dorca Kralj

Pesem sem napisala za žolsko glasilo "Serič".
Marec 22/april 1985.

STOLETNA PESEM STROJEV VBPT

Letos mineva 100 let, odkar so v tuziški tovarni ZPT začeli svojo stoletno pesem stroji za pritekovanje bombaža. Leto 1936 je bilo v tovarni delavska stavka, vendar me bom govorila o zgodovini, temoci o proizvodnji.

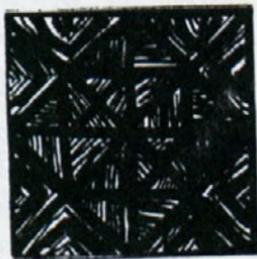
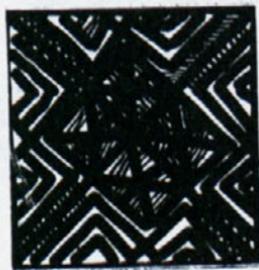
Po dvotih nas je v dveh sobskih urah popeljala in nam razkazala delo Zoltan Francka iz predilniškega centra za izobraževanje.

ZPT je bila v romih letih razdeljena na dva obrata, to sta bila predilnica in tkalnica. Kasneje sta se jima pridružila še dva. To sta oplemenitilnica in konfekcija. Tovarna je torej razdeljena na štiri temeljne organizacije zruženega dela: predilnica, tkalnica, oplemenitilnica in konfekcija. Poleg tega so še skupne službe. V ZPT se ukvarjajo predvsem s predelavo umetnih sintetičnih vlaken. Končni proizvodi so posteljina, prti, plenice, kuhinjsko perilo. tkanino tudi sami barvajo, poliskajo pa jim jo v Tekstilni v Aidovski. No, in kako poteka pot te bele, mehke snovi, bombaža. Začne se v čistilnici, kjer

bombaz, ki ga delijo iz voza tedno
 stisnjena v bale, prečišči bale
 tehtajo od 150 do 300 kg. Kdo bi si
 mislil. Če ga prines koček v roko, pa
 je lahka kot poro. Bombaz potuje
 skozi različne čistilne stroje, kjer
 postaja balo. Vse maza, dokler ne
 dobimo kosmičev bombaza, ki potuje
 od stroja do stroja. V vseh strojih
 ga razkajajo, čišči jo in mikajo.
 Kosmiče, ki so majhni, spet zvijejo v
 bale, ki pa so navite rahlo. Sledi
 mikanje, kjer kratke vlakna zvijejo v
 krepno, to pa v strojih v pramen. Ta
 pramen ni enakomerno širok, zato ga
 združijo z ovalnimi. To vse je predpred-
 lniča. V predlinci pa rednje
 debele niti zvijejo v tanke niti. Za
 tkanje pa niti pripravijo posebni
 previjalni stroji. Najprej previjajo
 osnovno, nato gre na volk, ki je
 končno pripravljen za tkanje. V
 TOZD-u kralnica izdelujejo tkanino.
 Tu so sodobni stroji, ki nekaj je

starih. Naslednja baza predelave je v TOZD-u oplemenišnica. Tkanine tam oplemenitijo. Belijo jo ali obarvajo. Vsi stroji so označeni z varnostnimi znaki, nasploh je za varnost dobro poskrbljeno. Celj. tkanine je v TOZD-u konfekcija. Tkanine najprej šivajo, sledi šivanje v šivalnici. Izdelujejo posteljnino, prek in drugo. Mo TOZDov je konec. Na vrsto pridejo potrošniki. Iz 3FT izvažajo v glavem v Zahodno Evropo, ZDA in Japonsko.

Katja Lakner, 8. razred

BPT SKOZI ČAS

Tkalstvo je že stara tradicija v Trzinu. Že pred več stoletji se je po svetu širil sloves trziških tkalcev, najbolj znani tkalški družini pa sta bili družini Behar in Polak.

V drugi polovici 19. stoletja pa je začela tkalska obrt vztrajno propadati, saj se je začela razvijati industrija. V istem času so se hitro širile v Evropi mehanske stave, ki so jih izumili v Angliji.

Kapredna trziška trgovina iz Trsta je iskala primeren kraj za izgradnjo tekstilne tovarne. Vedeli so, da bo za izgradnjo tovarne zagotovljen dolžek, saj je bila trziška luka okno v svet in za pradijo ni bilo treba skrbeti, toda v okolici Trsta ni bilo primernih pogojev, predvsem pa ne najpomembnejšega - energije.

Med takimi velikimi trgovskimi podjetji je bilo tudi podjetje Francesco Gfanzmann. To podjetje se je zelo zanimalo za izgradnjo tekstilne tovarne, saj je bil mladi Edmund Gfanzmann zelo izobražen na tem področju.

Hmalu so dobili ponudbo za izgradnjo tovarne veliko slovenskih krajev, med njimi Tolkan, Gornice, Podnart in tudi Trzin.

Po dolgem iskanju se je E. Gfanzmann rešil odločil za Trzin, saj je bilo v Trzinu veliko vodne sile in bogata tekstilna tradicija,

pa tudi izgradnja železnice se je obetala, kar bi se bolj pocenilo promet. Udelovali so se, da bo tovarna stala ob Mošeniku, na mestu, ki ga se danes radi imenujemo Vojc.

Ko se je tovarna gradila, je prišlo v Trzin veliko slovenskih priseljencev.

Ko je začela delovati, je imela 5000 vrsten in 160 tkalskih strojev.

13. maja 1885 je bila tovarna vpisana v trgovsko sodni register v Ljubljani. Delovna sila so bili predvsem Tržičani in priseljenci, mojstri in izobraženci pa Nemci in Čehi.

Leta 1892 je bila organizirana prva delavska stranka, vendar je trajala samo dva dni, saj se delavci niso znali organizirati. To je bila ena prvih strank v Sloveniji.

Leta 1904 so na legljah zgradili hidrocentralo, ki stoji še dandanes. Centrala je imela zelo velik vodni padec.

Leta 1908 je bila zgrajena železniška proga, za katero so imeli lastniki BPT velike zaslugе.

S tem se je zelo pocenil promet.

Pred prvo svetovno vojno so Avstrijci po naročilu vojaške uprave blizu železniške postaje hoteli zgraditi kemično tovarno, ki naj bi se imenovala TREIBACHER CHEMISCHE WERKE. To je pomenilo za BPT veliko nevarnost, saj bi jim tovarna vzela veliko električnega toka. Honec svetovne

vojne je pregnal skrobi, saj so se stroštriji morali umakniti za Karavanki.

Med prvo svetovno vojno je nastopilo veliko pomanykanje bombaža in so se v BPT preusmerili na izdelovanje papirnatega blaga in vrvic, da so odvirali proizvodnjo na električni tok. V stari Jugoslaviji je bil Trzin odvezan od surovin. Prosili so za kredit, da bi obnovili tovarno, vendar ga niso dobili. Hmalu se je začelo normalno poslovanje. Morali so si poiskati trg v Jugoslaviji, vendar je bilo to zelo težavno, saj je bilo veliko blaga uvoženega. Zgradili so veliko stanovanj za delavce. Stanovanja in elektriko so imeli delavci razstony.

Med obema vojnama so zgradili centrali na Ravnah in Podtjubelju.

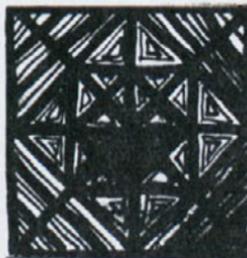
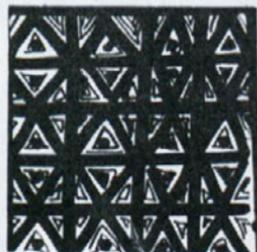
Že je leta 1929 nastopila kriza tudi pri nas, so skrajšali delavniki, ker ni bilo prodaje. Med tem časom so obnavljali tovarno.

Leta 1936 je v slovenskih tekstilnih tovarnah izbruhnila velika starvka. Delavci so starvkali za večje starvke. Starvkali so tudi delavci BPT in v starvki vedrjali tri tedne. Po starvki ma delo niso sprejeli nekaj delavcev.

V začetku druge svetovne vojne so se začele težave s surovinami. V Rusiji so maročili ladjo bombaža, vendar ga niso dobili. Med vojno

je šla vsa proizvodnja za nemško vojno, vendar Nemci niso mogli zagotoviti vsega bombaža in je bilo veliko delavcev na cesti, urajali so delo se umetniški vlakni. Tudi so v tovarni organizirali OF. Nemci so hoteli zatreti vsak upor. Ljudi so pošiljali v taborišča in jih streljali kot talce, vendar to ni ustresilo hrabrih delavcev, še naprej so pomagali partizancem in odhajali k njim. Med vojno je padlo 50 delavcev BPT in tovarna jim je postavila lep spomenik.

Diana Hnežič, 7. razred

BPT PO DRUGI SVETOVNI VOJNI

Leta 1945. so začeli obnavljati tovarno in centrale. Leta 1947. je začela normalno delati. Posebno prizadevni delavci so postali - udarniki, nekateri tudi večkratni. V BPT je bilo 600 udarnikov. (Po nacionalizaciji so lastniki tovarne postali delavci).

Prizadevni delavci so med prvimi v Jugoslaviji izpolnili petletni načrt, sprejet leta 1947. Leta 1950. je bil izvoljen prvi delavski svet, začelo se je razvijati samoupravljanje.

Posodabljali so predelnico, tkalnico in oplemenitilnico. Leta 1964. so odprli obrat konfekcije, ki je postal znan po narodno oblikovanem posteljnem perilu.

Leta 1972. je zaradi pomanjkanja delovne sile v Trzinu odprla BPT šivalnico v Loškem potoku.

Svoje izdelke izvažajo v ZR Nemčijo, Avstrijo, Kirozemsko, Veliko Britanijo, Dansko in Libijo.

Indikat tekstilnih delavcev je bil delaven že med vojnama. Po vojni so nadaljevali s tradicijo. Velik del dohodka so v BPT usmerili v izgradnjo stanovanj za delavce, za varstvo strok, za letovanje delavcev v Posočju, za športne in kulturne prireditve, za izobraževanje delavcev.

Organizirali so prevoze delavcev na delo
in malice med delom.

Ramiza Hamzic, 7. razred

V OBRATIH BPT-SREČANJA Z DELAVCI

Odšli smo v predpredilnico. Stroji v predpredilnici se imenujejo mikalniki. Tu se kosmiči opremirjajo v prammema in v obliki prammema se pomikajo do lomčinih strojev. Ko smo si vse ogledali, je maša vodnica pripeljala Gizelo Pintarič, ki je že 32 let zaposlena v BPT in je prišla iz Prekmurja. Zaskuli smo jo z vprašanji in izvedeli, da mora pasiti mašini stroje, ma katerih nastrezajo bombaž.

V tozdu predilnica kosmiči nastajajo niti. Srečali smo Vilija Penka in se njemu postavili nekaj vprašanj. Izvedeli smo, da je že 40 let vodja kemije v predilnici in da no zadnjih 20 let dobili precej novih strojev. V predilnici je zaposleno 230 delavcev.

Odluteli smo v tkalnico, kjer pripravljajo prejo za tkanje. Tomčka Kališnik je začela v BPT delati leta 1952, torej dela v tovarni matanko 33 let. Njeno delo je previjanje volkovne preje. Za njo je že 23 let močnega dela in norme.

V tkalnici izdelujejo tkanine. Na 13 pa tudi na 20 strojih dela še po ena delavka. Anica Vraševac pa je v BPT že od 1956. leta, njeno delo pa je pregledovanje tkanim.

Po hodniku smo odšli še proti oplemenitilnici. V belilnici belijo tkanine.

Ogledali smo tudi stroje za sušenje tkanim, ki se imenujejo apretuna. Tkano plememitijo, nato jo zloščijo in potem gre namo še v konfekcijo, kjer izdelajo posteljnino. To okrasijo z vezemimami.

Po končanem ogledu mas je vodnica peljala k izhodu. Spoznala nem, da delo v predilnici mi obsto.

Ditemc Romama, G. nozred

PRI DELAVCIH V BPT

Ogledali smo si, kako črtijo surovni lombax, ga nahlapajo in premešajo. V strojih in cevih se kosovi zrušajo in se kot celulozna vlakna uvrstijo na bale. Očiščeni lombax - nato na posebnih strojih mlatijo v tusto koprano. Potem nje pravimo na raztezalnih euokotomno porazdelijo v debelejšo koprano. Za strojem smo intervjuali bravnico iz Čredunjske, ki dela v BPT že 33 let. Vselej dela na tri izmene. Povedala nam je, da se na to delo hitro uvrstijo in ga z veseljem opravljajo. Delo s stnimi stroji.

Bravnica voditeljica nas je peljala v oddelki, kjer uvrstijo lombax na roke. Bravnica kili leno, rojpa izmene v predilnici, nam je povedala, da je v trestop, sedilnica zapoljenih 230 dekancev, ki delajo vedno v treh izmenah. Način dela se od ustanovitve se ni spremenil, kupili so samo neke nove stroje.

V tialnici na velikih starih tlejo platno. Stroji v tialnici so že zelo stari, razen nekaj novih. Pogosti dela pa se tekni let le malo zboljšujejo, saj 13 strojev upravlja le ena delavka. Tu smo srečali Anco Kraševc, ki že 33 let dela v tej tovarni.

Dionica Aljčič, Irena Aljčič,
8. nozred

Anica Kraševc nam je podarila
svojo pesem

39

TKALKIN VSAKDAN

Da tiskalnih strojih mi delo lahko,
manjnamo imamo delo,
manediti pa moramo lupo blago,
da ma tržišču v „promet“ lažje bo šlo.

Či kraj bo bombraž težko ne dobi
in to slabše kvalitete
zato se tkalca večkrat poti,
no v preji napake meštete.

Čepnar imamo modernejše stroje
zato nimaa tkalca nič lažje pogoje,
če tkalca pri strojih se ne drži
stroj blaga sam me manedi.

Popravilja mam mojster polnvarjeme stroje
podmojster vlagu mam osmobe,
unedi osmovo mam vrezalca
veže, para in pogamja stroje tkalca.

Če imaš v pogonu stroje vse
se ti blaga mojveč mathe,
lažje tkalca ima delo
kvalitetno, pa blago bo uspelo.

Anica Kraševc, tkalca v BPT

NAJBOLJ ZANIMIVO MI JE BILO LIKANJE PRTOV

Udlocili smo se, da si bomo ogledali BPT in
je posvetili cikel v solskem glasilu *Steice*. Klasi
skupino je po tovarni vodila tovarnica Francka
Polkam.

Stopili smo v zelo velik prostor. Na desni je
bila pisarna, na levi pa vse mogoce stroje, v
konfekciji je bilo takrat kakosih petnajst delavk.
Zelo je teklo brez motenj, kakor na tekocem traku,
kjer se ne sme nic ustaviti. Doka delavka je iz
blaga, ki ga je dolila v roke, izdelala lepo prevleko
ko za blazine in jo prodala naslednji, ki je takoj, kot
bi mignil, prisela gumbe. Ko sem stala ob tem dinohnem stroju
in s svojo radovednostjo opravovala, kako kemska prisije
gumbe, sem se spomnila, da je pri tem stroju delala
tudi moja mama. Zdag dela v kuhinji in in pri
pravlja malico. No, pa se vrnimo k konfekciji.
Ze prisiti gumbe na prevleki za blazine in narezane
luknje, to je bilo vse, kar je bilo treba narediti
na prevleki. Naslednja delavka je prevleko lepo zlikala
in kloxila.

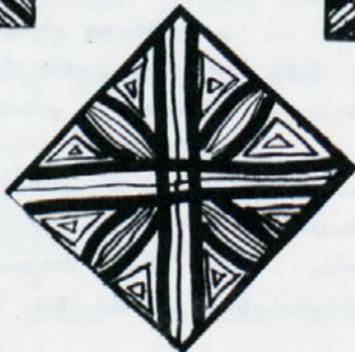
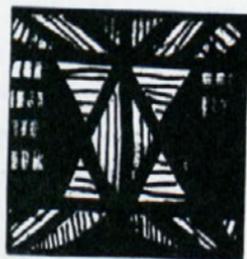
Kljuboj zanimivo pa se mi je zdelo likanje prtov,
ki so bili okrasni k velikimam. Dve delavki sta
stali ob posebnem stroju. Kad strojem sta misli dve
okrogli stvari, podalini likalniki. Ko sta delavki

pot obkalah, sta ga s pritiskom na gumbo porinili
v notranjost stroja. Potem sem pogledala na skup
obložene plete. Izvarila Francka Poljan me je zjebala.
Ne opomnila, da se potov ne smem dotikati, ker
imam močvirni umazane roke.

Potem smo prišli v prostor, kjer so bili na mudi
obloženi varnostni znaki BPT, se pravi mož in ma-
rodni noži in predica, pa tudi knačke. Vsak si je
lahko mislil kak varnostni znak in mo knačko.

Zahvalili smo se za vse to in odšli.

ANDREJA BLAŽIČ, 6. razred

NAJBOLJ ME JE ZANIMALO DELO V KONFEKCIJI

Tovarna BPT - Trzin praznuje to leto stoletnico obstaja. To je kar dolga doba, saj je že mojemu pradedku omogočila boljši kruh in izboljšanje.

Ko smo si ogledali tovarno, me je matič prečusem slab širok in nepot, česar nisem mogajena. Drugače je delo dobro organizirano, saj en oddetek lahko vodi en sam clovek, se pravi samo programira stroje.

Najbolj me je zanimalo delo v konfekciji. Dli napotalo in čutili smo posebenj vonj, ki ga je oddajalo mreže blago. Prečusem se nas očarale vsemine na prevlekah na blazine, saj je pravilno izdelana nitnica iz mesnim, odličim odtenkom dajejo lep videti. Tam so nam pokazali tudi znamke in različne znamke tovarne BPT - žensko v gorenjski noši, ki preceje, in moškega na trarniku; tudi v gorenjski noši.

Da koncu smo se pokazili od tovarnice Dobriam Trončke, ki nos je vodila po tovarni in nam jo je pokušala prikazati v čim boljši luci, kar ji je tudi uspelo.

Dominika Šmitel,
G. rožned

MEDALJA ZA DELO

Moja babica, je upokojena že 22 let. Prej je bila 34 let zaposlena v tovarni BPT. Delati je začela leta 1927, ko je bila stara 14 let. Večkrat se pogovarjava, kako je bilo takrat v tovarni. V tovarno je morala z Brezijo, pes, ne glede na to, kakšno je bilo vreme. Tisti teden, ko je delala ponoči, je šla ob 9. uri zvečer od doma. Zjutraj, ob 6. uri, pa je zopet utrujena pešala domov. Tako je delala 32 let. Potem pa je začel voziti avtobus tudi delavce z Brezijo.

V začetku je bila predica v predilnici. Skupaj s petimi delarkami je delala na 16 strojih. Takrat so delavci v BPT delali velikokrat tudi ob nedeljah. Tekstilne delavke iz različnih tovarn so tekmovalle med seboj, katere bodo več naredile. Babica je bila na takem tekmovanju v Škofji Loki. Ker je bila pridna, je leta 1951 dobila državno odlikovanje, čez 10 let pa se eno. Na eni strani, medalje je upodobljen lik delavca in delavke, ki imata v roki nagelj. Na drugi strani pa sta srp in kladivo. Na drugi strani pa je skrašen napis: Medalja dela. Večkrat grem k njej, odprem očevo skatljico in gledam medaljo. Ona pa mi vedno pove kaj novega. Moja babica je Marija Fajfar.

Peter Fajfar, 6. marec

Mara Stegnar je v BPT delala 33 let

Upokojenka Mara Stegnar nas je seznanila z delom v obratu konfekcije v Loškem potoku. Tam so začeli šivati posteljnino oktobra 1971. Takrat so zaposlili 30 delavka, deklet in žena iz povsem kmečkega okolja. Bile so novinke, ki niso znale šivati na predilniške stroje. Veliko volje in potrpežljivosti je bilo treba, da sta jih Mara Telko in Mara Stegnar naučili ravnati s stroji in šivati.

Najprej so šivale kapine z izrezi, blago so dobile že skrojeno iz konfekcijskega oddelka v Trzinu. Od leta 1979 v Loškem potoku krojijo sami. Delajo na tri izmene. Trziška BPT je prva začela z industrijo v Loškem potoku in tako dala ljudem možnost za zaslužek.

Mara Stegnar je bila v Loškem potoku do upokojitve.

V BPT pa je delala 33 let. Rada se spominja na tovarno, v kateri je preživela mladost, v kateri je služila svoj kruh.

Lamo Čarman, 7. razred

POVEDALI SO NAM

U teto Mirni sem se pogovarjala 5.3.1985 v
Drestki pri Trčiču. Delala je v oddelku tiskarnice,
bila je predelovka (majstrica). Tabrat ni imela
možnosti, da bi se izučila poklica. Treba je bilo
prijeti na delo in služiti banek. Sem tudi nekaj
njenih prijateljic je bilo še tabrat v tovarni, ki
se jo igralile na seboj.

Delo je bilo težko. Sredsem naredi velikacija
kruha, močnejša dela, visoke relativne vlažne,
vse to se iz leti pokazuje na človekovem zdravju.

Velikaj let je delala manj tri izmene, kasneje pa
naredi varstva stroka le v dveh.

Idolaj ste začeli delati?
Spomladi leta 1947, ko se mi sem bila stara
šestnajst let.

Idolika ste razlužili tabrat?
Razlužila v razlužilih miso bile velike, s prichnimi
rokami se je, saj je bilo delo normirano, razlu-
žilo precej več. Maja plača je bila tabrat 2800
din.

Idaterega leta ste delali toplo malico?
Idajnej smo začeli dobivati v močni izmeni toplo
črno kavo, malo smo začeli dobivati toplo čaj.

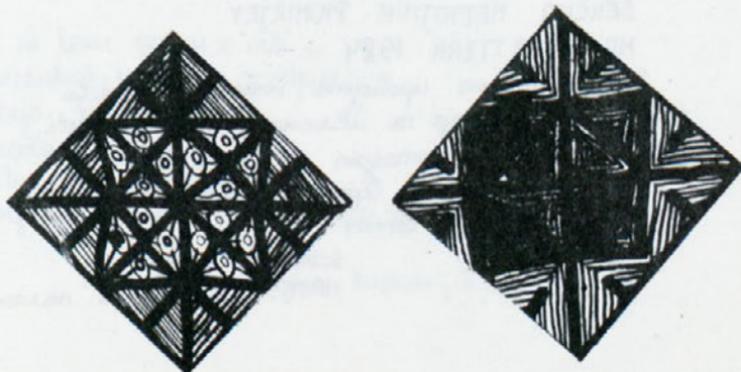
Zaroma pa smo še lahko kupili za malico kuhane klobase. Potem so začeli pripravljati enobornice za tople malice. To je bilo 1960. leta.

Idolko let ste delali?
 Sedem, petintrideset let, do upokojitve.

Ali je bilo delo matančno?
 Delo je bilo zelo matančno zaradi sterilnih miti, ki so morale biti pravilno postavljene, da je bilo platno stlačeno res lepo in kvaliteto. Pri delu je bilo treba paziti, da ni prišlo do poškodbe, če bi se preveč približal stroju.

Idako ste hodili na delo?
 Zaradi bližnje tovarne sem hodila peš. Tudi ostali, ki so bili oddaljeni od tovarne, so hodili peš, ker ni bilo avtobusnih in drugih prevozov. Sedaj je to mnogo bolj urejeno.

Utaša Sodkaj, 6. marec

Pri Malči Pogačnik

S sosolter Natašo sva se meho popoldne odločili in odšli k upokojeni Malči Pogačnik iz Žvini. Najin namen je bil, da čim več izverva o njenem delu v BPT.

"V Trzin sem prišla leta 1949 iz Podhosta pri Dolenjskih Toplicah in se še tisto leto zaposlila v BPT.

V BPT sem delala 35 let. Najprej sem delala v predilnici, nazadnje pa v tozidu tkalnica.

V BPT so bili v začetku zelo težki pogoji za delo. Delati smo morali vse sobote. Delali smo na tri izmene; dopoldne, popoldne in ponoči. Če mihi imel pravega veselja do dela, je bilo delo težko, drugače pa ne.

Leta 1984 sem pa dobila odlikovanje za delo. Za odlikovanje so me predlagali že leta 1982, dobila pa sem ga lamsko leto. Imenuje se: ZLATA PLAKETA

OB 40. OBLETNICI DELOVANJA.

SEKCIJA MEDVOJNIH PIONIRJEV

MALI PARTIZAN 1984

Sedaj, ko sem upokojena, imam dovolj dela tudi doma. Najraje se ukvarjam z nočnimi deli, poleti pa možu pomagam pri čebelarstvu.

S sosolter sva se lepo zahvalili za podatke in odhiteli domov.

ROMANA BITENC IN

NATAŠA BODLAJ, G. nazned

TEČEJO, TEČEJO NITKE ...

Pred očmi imam delavko, mater, ki vrabo
 jutro nastane že pred zono. Postori vse potrebno doma
 in pravočasno pride v službo. Delo za strojem
 je uspono. Potrebna je popolna zbranost, polnih
 osem ur. Vendar ob koncu delovnega dne, kljub vsemu,
 usmehajna, odide domov. V srcu verjetno čuti, da
 je znova v tem dnevu postorila nekaj koristnega
 in stvarjalnega, saj pred njenimi očmi nastajajo
 belati viti in sokolca in ti se trenutek zatem
 spremene v dolge trahove platna, tankih
 bombašnih tkanin in frinj.

Ljilja Bločnik, 7. razred

Opazujem tihotno pri delu, njene spretnosti
 ki razbirajo tanke viti. S tkanjem si služi denar,
 z njenim delom imajo njene otroci sončno
 mladost.

Diana Kuežević, 7. razred

Bel si bom pesem o delu,
 zavrnikal veselje v pozdrav!
 Tečejo, tečejo nitke,
 napokile so naše srce.
 Nitka se z vito prepleta
 življenje in delo sta z vithami vjeta.

Mirjam Župan, 8. razred

Bred sabo ima osem ur dela, nitke in še enkrat nitke. Uravnava stroje, nekaj dela pa opraveja tudi ročno. V tovarno hodi vsak dan, da bi zaslužila za kruh.

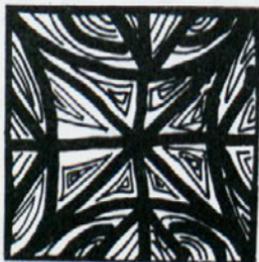
Nitke se predejo po stroju kot življenje, kot meseci, tedni, dnevi, ure. Tečejo in tečejo in se ne ustavijo.

Katja Rozinger, 4. razred

V tovarni BPT se vsak delovnik steba več kot tisoč delavcev, ki s pridnimi rokami ustvarjajo kvaliteto in žanjejo uspehe.

Sto let v zgodovini človeka ali naroda ni dolgo obdobje. Kolikor nekaj več kot povprečna življenjska doba. Tu vendar se je v tem času, od prvih začetkov delovanja naše tovarne pa do danes, zgodilo toliko pomembnih stvari v tovarni BPT.

Kato čestitani mojemu delavcu, ki so prispevali, da se BPT lahko bosa z najboljšimi tekstilnimi tovarnami v Jugoslaviji.

Klemen Koper, 4. razred

Kot stornos mladi, sem se tudi jaz v stabi otroštva zelo pouda sem karla. U moje semke so bile kratke in iz tvek stedišo skupaj stile in smo jim rekli majase. Dobra pa je bila tudi prucica od mame - dvic pa je bil odlicen na stani poti in doma proti Lervinu. Tu kakšen stoki je bil tam. Te sem se prijela pleske sem obsedela na njej, po odhodu sta dva, mi dve ob kraju polletole. Te pa ne, o joj, je pa isto kar po zad, nji plati napraj. Doma je pa se mama priti smita kakšno kraj, ko ma popraskerna ritko - saj takrat se nismo nosile dol, njih klaci, kot v domašnjem casu - je kratko bilo.

Zaposthla sem se v Tovarni BPT in tudi tam smo prisejali tekmovalnje s semkami. Leveda, malo za jabo, malo zares, pa se kakšna magrada je bila vmes. Za potro volje in tokaibo pa je bila tudi magrada za zadnje mesto.

Zbrali smo se tekmovalci iz predilnice in klabina da se pomerimo med seboj. Tekmovalna proga od Tica do Cvasilškega doma, je bilo momeenje. In smo se pomerili. Odlicen sneg, slamina, korajja in dobre sem - kot blisk sem se pogata navzdol, se enkrat prebucnila v sneg in opraskala nos, napraj in kar mimo cigu, katerega so pa pred zacet, kom tekmovalnja premaknili za kakšnih 50 metrov, a jaz nisem vedela tega. Onake nistem zaznala je vrsto ljudi ob progi, ki so mi klicali in mi mahali z rokami, jaz pa sem bila pigurna, da me bodnijo. Jaz mimo njih napraj, da "Doma" ki je bil za ovinkom, tam mi bilo nekoder, poshocila sem s semo, jermen v potu in naraj k cigu. To je bilo smeha, kot bi stresali orke, stogore, ce bi obstala na cigu bi bila prva tako sem pa bila prva od zadaj narzgor. U sem stobila, magra do, enopovito, veliko in slavno, pocasi prazglo in v Amicden, di mmiku posusceno suho klobaso. Disala je kot sunku du po kar nosore vihal in vri vprek govorili, da je ravno je, kar zi. To pa ne, sem rekla, imela je bom trikrat posten ko, za ma lico v tovarni, posteno sem jo zasluhila - moja je!

Da, da, pa sem se jim tudi jaz navrhano in prurono mame jala ko so porirali sline. Bila je klobasa - z poliko. Ko mi vcasih misel pohiti naraj, se ob tem spominu in slanes mamejem. Tekha in zalostna doci velja pederuzna zabrise cas, prijeli doirhaj pa ostanijo v spominu vedna živi - in prav je tako - z njimi jayje stopaj, sko zi žirjenje, ki je za vsakega polno preseneceuj.

Josca Herby

MOJA OTROŠKA TRAGEDIJA

Kako bi pozabile te, nočna vasica
 ma knižku prijazen pod Kriško goro,
 ko otca mi bila je tovarnišica
 otroku, ki jemlje od doma rano.

Si dormel bi ljubek mi, zvezda vrdnisa,
 ma tujih tregovih piščolke sem uš,
 sem piščice zibel, ko čista uroca
 je menko občajala, uš snežam sem ble.

Med jelšumu, tnežumi, hrasti, topoli,
 u mreji tam debi čez nočnato plam,
 kon pisarne postle se knovice, uš,
 prezisel se nekaj otroških sem črnj.

U otca uš ble se ma posočila,
 umotla je mati - uš uadise,
 zapušte sem čia - ušada je bila -
 izgubie sem dormel - izgubie sem uš.

Janez Penko
 melkarnji vrtan,
 v BPT

Prsem Janeza Penka smo dobili pri tovarnišici
 Maniji Petek, ki veliko prečuje, zgrabivimo, razvoj
 in delo v tovarni BPT.

člana društva ne večkrat odpravi na obisk k babici. Vedno, kadar ne ji prikožemo pred oči, nan je zelo venela in nan prijazno sprejme v svojo hišo, znanen katere stoji v normalnem sklopu. Rai topli klušmi peči ne pogovarjamo o zanimivih stvarih, ki tudi nan, otroke, pritegnejo. Zanimiva me hiša, predanem njemu stani predmeti, ki po večini niso več v nabi ali pa no namo ne za denar. Teh predmetov najdeš največ na podtneju, v omanah in skrinjah.

Prvič ko me je pot zamenala na podtneje, sem zelo bal, kajti vse je bilo prepreženo o pajčencimarmu, a sem ne potlej temu privadil in začel "stikati" po omani in skrinjah. Polnov skrinje je bil zelo težak, tako da sem moral napeti vse moči, da sem ga odprl. Ko sem pogledal vanjo, sem bil ves onečem, kajti v njej so bili različni predmeti, or petnolejke do starih zaprašenih knjig. Najprej sem vel is nje "napljo" in z njo melajinat zanagjal, da je odmevalo po celi hiši, kateri sem mašel v papirju zavito babičino ponočno obleko. Bila je črna, z belo bluzo. Spomnila me je na obleko, ki je bila včasih bolj zanimiva, kotjedamer. Da takih oblek ni ohišal nabe, pripovedke, pravljice, permi. Čisto na dnu skrinje pa je ležala knjiga brez platnic, nnoto listov je bilo stngamih. Listal sem jo in listal ten mašel stram, na kateri je bila knatka perem o knalju dlatjašu.

V skrinji je bilo ne več zanimivih predmetov. To babičino skrinjo pa ni bom za vedno zapomnil, kajti po predmetih v njej poznam še polovico naše folklorne preteklosti.

dlezgič dlatjaš, B. nasned

ŠPORT V BPT

V tovarni BPT imajo zelo razvito športno rekreativno dejavnost. Med mnogimi športnimi panogami, kot so: nogomet, odbojka, smučanje, kugljanje in namizni tenis, sta najpomembnejši smučanje in kugljanje. To sta panogi, v katerih delavci tovarne BPT vsako leto merijo svoje sposobnosti. Največkrat tekmujejo z delavci trziške občine, včasih pa tudi z delavci iz vse Slovenije.

Prav v letošnjem letu, ko BPT praznuje stoto obletnico delovanja, so bili organizatorji petindvajsete jubilejne tekstiliade v smučanju na Telenci. Na tem tekmovanju je sodelovalo več kot osemsto tekstilcev iz vse Slovenije.

Prav tako imajo tudi kugljiči svoje tekme. Tekmujejo z delavci iz vse Slovenije in Evropske.

Za ostale športne panoge pa delavci BPT organizirajo razna srečanja med delavnimi organizacijami v Trzinu in med oddelki v tovarnah.

Barbara Kodler, 6. razred

Mladima bratima iz Trziča
 zbirke naših zabave pri
 obhajanju po velikih stvarih!

8.11.1985

Frank J. Taylor
 Boro Kos

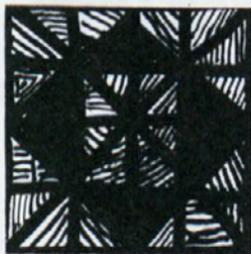
Obiskala sta nas urednik Ceičoma in
 ilustrator Božo Kos ter suxama šoster,
 urednica Uwele ņole.

Božo Kos nas je zmal narveseliti s
 svojimi duhovitimi risbami.

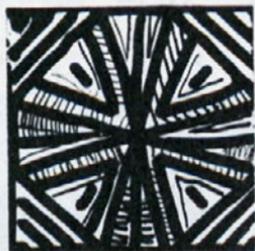
UČENCI 4. RAZREDA SMO ZA
SREČANJE S PISATELJEM
SLAVKOM PREGLOM PRIPRAVILI
DRAMATIZACIJO NJEGOVE
ZGODBE JUHA CVILUHA.

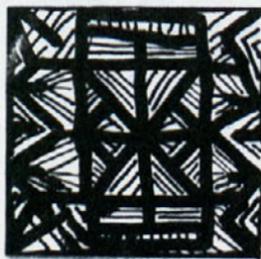
U petek, 8. februarja, smo povabili na našo šolo pisatelja Slavka Prigla, ilustratorja Boža Kopa in urednico Verele šole Suzano Soster. Ob 11 smo se zbrali v večnamenskem prostoru in jih mestopmo pričakovali. Žal naš pisatelj ni prišel točno, saj je imel avtobus iz domače Sobote malo zamude. A ko smo ga zagledali, smo se ga zelo razveselili. Tovariš Slavko Prigl nam je povedal nekaj o svojem življenju.

Diplomiral je na ekonomski fakulteti, se uspešno ukvarjal z novinarstvom, bil glavni urednik otladime, odgovorni urednik tednika ITO, zdaj pa dela v založništvu MK. Ves čas svojega urednikovanja pa se pridno ukvarja s pisanjem. Njegove knjige so zanimive, šaljive, saj v njih mestopmo naredni, magajini, razigrani otroci, ali kot jih on sam imenuje - mulci.

Dožo Kos nam je marisal nekaj prijetnih
 reči in živali. Učenci nižjih razredov so zatem
 sestavljali zgodbe kar sami.

Ia obisk me je zelo razveselil in želim,
 da bi se še kdaj srečali.

Beti Kuhar, 5. razred

29. MARCA 1985 NAS JE
OBISKAL UMETNIK
POLDE BIBIČ

Sigralec Polde Bibič nam je podaril veliko
koro svoje umetnosti. Prišel je ves mamejiam
in mam za začetek recitinal Prešernov
Združljico. Kako lepo, odločno in veselo
mam je pripovedoval. Kar pred neboj nem
zagledala Prešerna. Kot bi bil Polde Bibič
nam ta Prešern. Veselo smo mu pleškali.

Nataša Šlaumberger, 7. razred

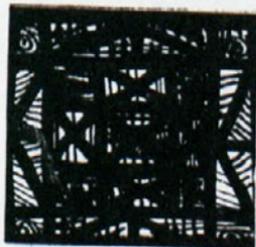
Recitalu mam je tudi Turjaško
Rozamundo. Tudi tej pesmi je moral
podariti nes svoj glas. V sebi sem
račutila nekakšno veselje, občutek kamosa.
Balde Bibič s svojo umetnostjo nes lahko
ljudi zabava, navzročnosti ali pa kar
sboje hkrati.

Nataša Šlamberger, 7. razred

Kato mam je povedal dva odlomka iz povesti
 Martin Krpan. Kato lepo in glasno je opominal
 Bradovca, še posebno pa cesaričmo. Vse to je pokazal
 tudi z gibi, da smo vse lahko imeli pred očmi v
 živi sliki; cesaričmo, cesarije in pa Martina Šopana.
 Cesarico je opominal zelo duhovito. Govoril je glasno,
 da smo ga lahko vse slišali.

Kozič Urška, 6. razred

Njegovo recitiranje je bilo popolno, saj je igralstvo življenjske in delo manevilo iz njega pravega igralca. Priporočiti moram, da je zares zaslužil Prešernovo nagrado.

Andreja Blažič, 6. razred

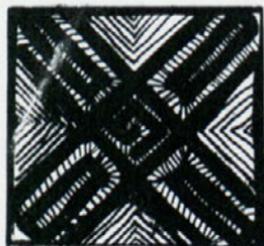
Partizansko umešmo zgodbo je povedal, kakor da bi jo nam pravkar doživljal in z njim tudi mi vsi.

Aleksa Podrekar, 6. razred

Name je napravil velik vtis in mišlim, da ga bom še kdaj srečala.

Urška Rožič, 6. razred

Na sceni je bila tudi majhna umešanost, ko smo gledališkemu in filmskemu igralcu Poldetu Bilibiu izročili listino, ki jo je napisal učencem naše šole, in šopek cvetic, v zahvalo, da nas je na naši šoli obiskal tako velika in slaven igralec, kot je Polde Bilič.

Ostreljč Marija, 7. razred

U petek, 29. marca 1985, mas je obiskal gledališki igralec Polde Bibič, ki je letos dobil Prešernovo nagrado.

V imenu mas vseki ga je pozdravila učenka sedmega razreda, Polde Bibič pa mas je pozdravil z recitacijo Zdravljica in Lunjaska Rozamunda. Učenci so Polde Bibiča spraševali o njegovem delu in pripravah na gledališke igre in filme. Na vsa vprašanja mam je odgovoril. Povedal mam je dva odlomka Martina Štopana. Tako čudovito je znal spreminjati glas, ko je moral zamermjati osebo. Tako Lepo je znal oponašati glas Štopana, cesarja in drugih, da mi je zgodba živo stopila pred oči.

Med prvim in drugim odlomkom so učenci mase šole izvedli glasbeno točko. Zopet so ga učenci spraševali in zopet in zopet je odgovoril na vsako vprašanje. Po vprašanjih mam je povedal zgodbo o Petru Tulčžu, v kateri je vzel nlogo lačnega pastirzama, ki mu je krulilo po zelodcu. Tudi to zgodbo mam je povedal tabor, da mi je živo stopila pred oči.

U zaključilo da mas je obiskal, smo mu podarili delo učenca in šopek. Šimalu potem se je poslovil.

Boštjan Draprotnik, 6. razred

V TRŽIŠKI KNJIŽNICI SMO SE POGOVARJALI S PISATELJEM IVOM ZORMANOM

Ivo Zorman je eden naših najbolj
prifačljenih pisateljev. Zato smo se odločili,
da ga povabimo medse. Povabila ga je
tovarišica Danica Kumšič, in sicer v knjižnico
v Trzinu. Kar prej ne mar je zbrala; vsi pa
smo želeli spoznati pisatelja, ki je napisal
Dehlico iz Mikovega mlina, vsi bi radi videli
človeka, ki je napisal tisti dve priljubljeni
knjigi Ronni zeln in V nedemmajstem.

Manja Klemenc, 7. razred

Kdor ima rad knjige, tudi v najtežjih urah,
tudi ob največjih življenjskih razočanih in nam
Mladim bralcem iz Trzina

18. 12. 1984

Ivo Zorman

TONE PAVČEK V TRŽIŠKI KNJIŽNICI

V tržiški knjižnici nas je obiskal slovenski pesnik Tone Pavček. Lomsko leto je za svoje uspešno delo prejel Prešernovo nagrado.

Sprejeli smo ga z navdušenim slovanjem. Najprej se je malo "pohcal", da smo se vsi smejali. Nato je začel zares. Povedal nam je o svoji mladosti in roli. V spominu mi je ostal tale dogodek:

"Treba je bilo v šolo, v prvi razred. Doma so mi vsili nove hlače in jopič, v roke pa so mi porinili knjige in tako gnan sem šel v šolo. Toda namesto da bi šel v šolo, sem šel v gozd. In kaj mi je naredila ta šola! Strgala mi je hlače in razcepala jopič, je vodo prevedel Tone Pavček.

Priporočeval nam je še o kobilici Žoi. Spominjal se je svoje matere.

Kecirikal nam je veliko svojih pesmi. Sledila so vprašanja, ki smo se jim tako nasmejali. Za slovo nam je Tone Pavček povedal še nekaj pesmi za fonte in dekleta. Tako smo se poslovili.

S Tonetom Pavčkom bi se še rada videla.

Mariša Antončič, 6. razred

Tome Tavček nam je navdušil s svojo odkrito besedo o svojem otroštvu, o lepih spominskih na mater. Tudi gremkih, o roči. Žal mu je bilo, da je zgodaj moral oditi v ročo v Ljubljano. V internatu mu ni bilo lepo.

Pripovedoval nam je, kako je čez noč moral napisati pesem za Pionirski list.

Ubljubil je, da pride med ročanje tudi v Ravno.

U REDNIŠTVO STEZIC

Otrasi journal to inenhu: kua:
 kelpu: j'is re uge: potuasi:
 Nohoy kpa - ghati pmpa - i' also kua:
 u' In'ien.

The End

Vsaki poljski šolar zna na pamet tale dva verza:

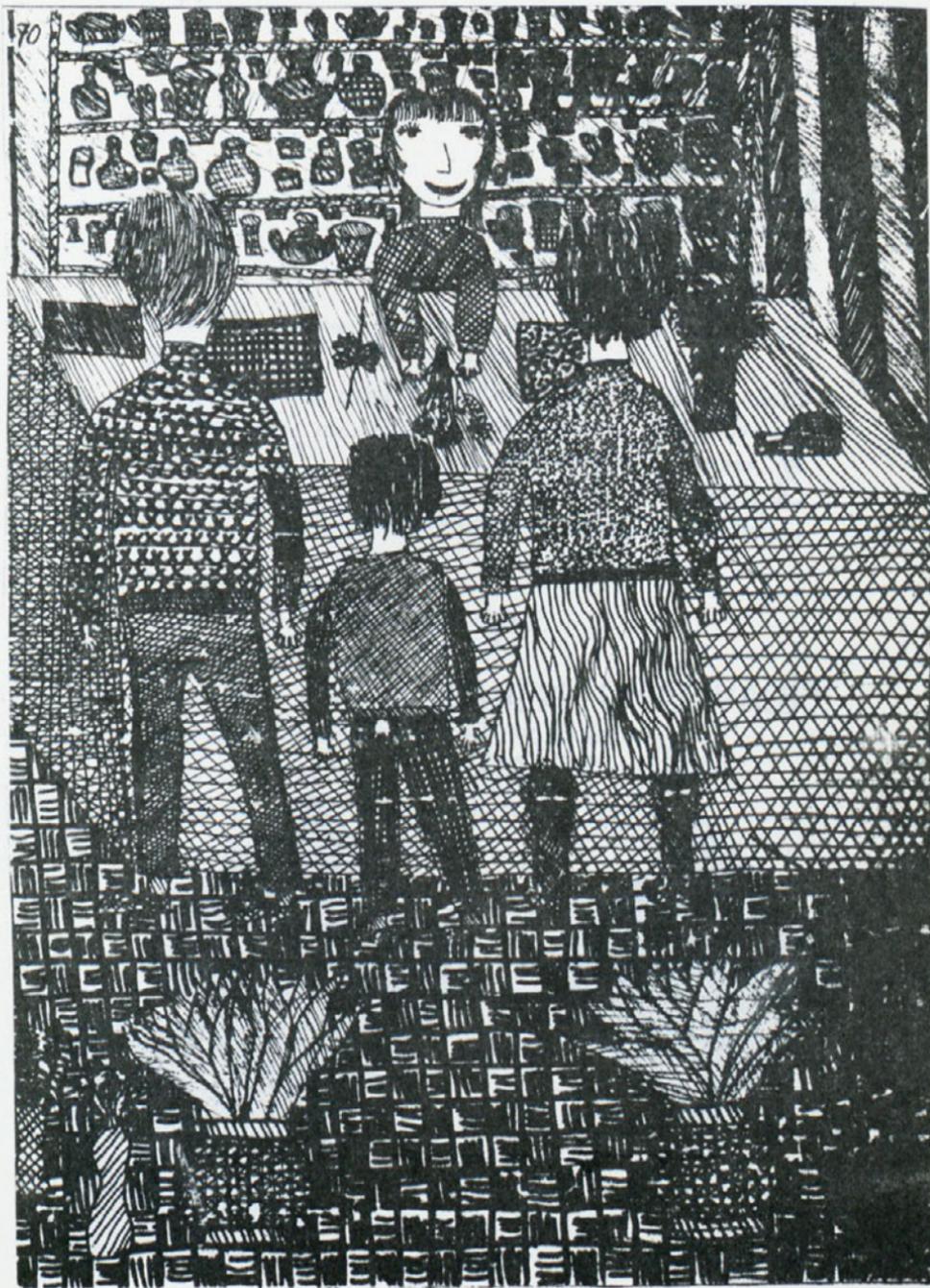
Je ustaril sonce, sočt pogual,
rod poljski za je sočte dal.

Malokdo pa ve, da ju je napisal Jan Nepomucen Kamiński (1777 - 1855), kopov hvooski učitelj poljsčene v letih 1822-27, in ju posvetil svojemu velikemu štjaku Nikolaju Koperniku.

Vš 150. obletnici Kopove smrti

José Prizmat

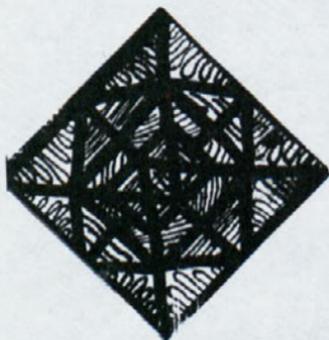
POMLAD

Diveča je pomlad prišla,
 s seboj rožice ima.
 Trobentice, vijolice
 in druge njene sestrice,
 ki krase vse travniške svetov.

Tudi ptičke so vas privale
 in metuljčke draguljčke
 ki rožam najaj sevali.
 Od cveta do cveta
 metuljček so pomladi pridno letal.

Sonja Markič, 4. r.

OBJAVLJAMO NEKAJ NAŠIH PESMI

URA

Ura tika tako,
 da povsod se sliši njem odmer:
 Otnoci v šolo zdaj hitijo,
 da se nekaj naučijo.
 Glo pa zvonec razzvoni,
 v razredih vse ožini.

PUŠČICA

U puščici različne so strani:
 Svinčnik, radirka, šilček, malirka.
 Vse na mestu svojem je.
 Pride čas, ko svinčnik nekaj napiše
 in radirka vse pobriše.
 Šilček šili cele dni.
 Malirka piše vse noči.

Willest Klammen, 5. r.

ZVONČEK

Dlečje daleč, daleč tam
 mehko prikuhal je ma dan.
 Uganite, kdo je to
 mehko, mehko, ki diši zelo lepo.
 Zeleno steblo, lista dva,
 ma rhu pa še beli cvet ima.
 To je zvonček,
 lep je nos,
 za nos prizonil je ma cvet.
 Raztegnil cvet je,
 pozdrnil nas,
 mazmamil, da prišel je n vas.

Pietmar Andreja, 6. r.

Vinoka hiša, to je bleh.
 Razgled ima okrog in okrog.
 Vinoka pega do neba,
 dotika se oblaka dva.
 Velika okna so okro,
 prezijo ma nevarnost to.

Pietmar Andreja, 6. r.

KO DREVEŠA CVETO

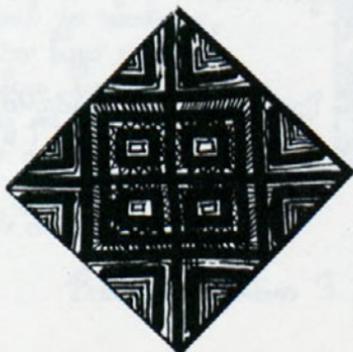
Popoladi se razčinejo
različna opravila,
na mizi pa krahajo
negratova korila.

U peči se me kuhajo peč durke,
ko ma hribu rasvete letke.

Letijo drevesa,
po sibiršču se podijo kolosa.

Ug travnik prelema,
metulj se prebudi.

Matja Berničar, 4. razred

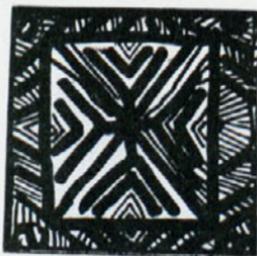

POMLAD

Prišla je pomlad v deželo,
 s cvetjem nas obdaja,
 oblaki se veselo
 s soncem igrajo.

Prišla je pomlad v deželo,
 s sapico topljšo
 in vse je zacvetelo,
 vse je vrstelo.

Prišla je pomlad v deželo,
 da nam zemljo bi ogrela,
 nam cvetlice prebudila
 iz dolgega, zimskega sna.

Uroš Lompič, 4. razred

MOJ MEDVEDEK

Moj medvedek na moji postelji leži;
gleda omare in vse, kar se blešči.

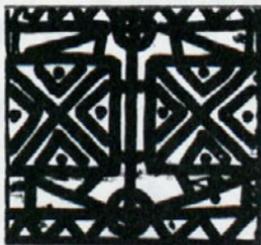
Ko posteljo pospravljam,
marmelade se mi;
včasih me vpraša: "Kako si kaj ti?"

Ko zvečer ležem,
pa bi mamc sladko zaspi.

Romona Štefančič
5. razred

ZASTAVA

Čéka, moj očca
obesil je zastavo,
mašo lepo zastavo.
Mislim, le kakaj?
Zdaj pa pride.
mi sr glavo,
raj je jutri
prvi maj!

Barbara Blžič 3. razred

POMLAD

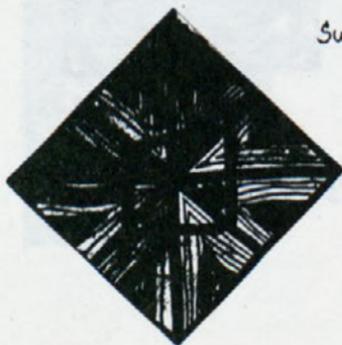
Rože so se razcvetele,
 trate orelemele,
 lastovke umile,
 čebele obilico medu mamosile.
 Vsi se veselimo,
 ker spomladi ma trate poletimo.

Barbara Ahčim, 3. razred

OTROCI

Vam je namenjani šopek belih marjite.
 Vaš bo domes ta dan,
 spominjam se,
 ko mam je dedek nekaj:
 "Otroci moji, živeti je tako lepo!"
 In babica, ki mam je nekaj:
 "Otroci moji, z vami je tako lepo."

Suzana Sedej, 8. razred

SUPERŠOLA

Superšola je čudna šola,
obiskujejo jo le monotonenčki,
taki kot mi, stari le mehki dni.

U njej se učijo
brati, pisati,
babice, dedke in stariše spoštovati.

Učavnice ne za svoje dojenčke božijo,
zato jih kar ne soli pustijo,
da stnbi jih ne motijo.

Edina Ganiborič, 6. rarned

čelkaje ma koncu sveta
živijo le butalci.
Ube pa stnbi,
kdaj jih pamet obdani.
Ljudje pravijo,
da jim ne glavni mehki manjka.
Že so si zdravilo izumili,
oslovsko pamet ne glavno so si vtaknili.
Pravijo, da jim dobro služi,
in naj poskusimo še mi.

Edina Ganiborič, 6. rarned

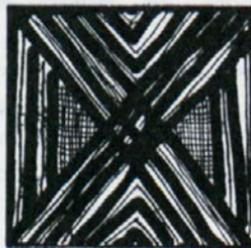
TVOJE IME

Med borre im somneže
 sem razpela svoje misli,
 kakor zelene trave
 v potoku
 sem v lepoti umila
 svoj obraz.
 Noč je im v dolini megla
 še spe,
 jaz pa z zvezdami
 šepčem
 TVOJE IME.

Suzana Sedej, 8. razred

KO PADA DEŽ

Ko pada dež,
 se xdi, da gočes,
 da veke tvojih so oči
 takrat meglice
 moje xlosti.
 Ko sije sonce,
 se xdi, da si vesel,
 da ga poklonijo v
 vsako srce
 svojih prijateljev.

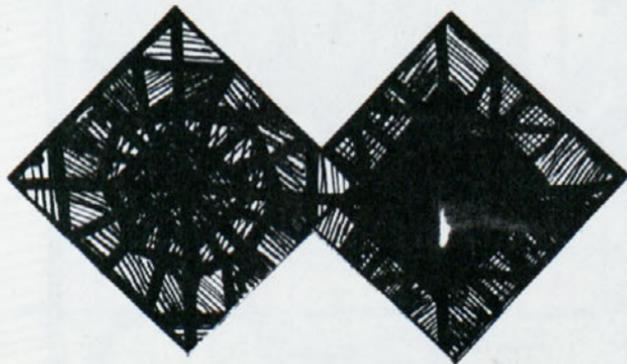

Suzana Sedej, 8. razred

RAZPOLOŽENJE

Kadar je mojhuje,
 je najlepše,
 ker veš, da živiš,
 ker čutiš vsako
 kopljo krov,
 ki jo imaš v sebi
 in se xanjo bojiš.
 Kadar je najlepše,
 je mojhuje,
 ker se xavedaš,
 kako slabo živiš,
 in čutiš minljivost
 in se bojiš,
 strožno bojiš.

Suzanna Sedej, 8. razred

PIONIRJI IN MLADINCI
NAŠE ŠOLE SODELUJEMO
V NAŠIH ORGANIZACIJAH IN
RAZLIČNIH INTERESNIH
DEJAVNOSTIH.

EL PASO

82

Uraži pionir, mora biti pošten, da me brani.
 Pionir ne sme nme pretepati. U bogati mora
 tovariše, tovarišice, snakha vse starejše
 ljudi. Spoštovati mora odrasle. Ko učitama
 sprejmejo v pionirja, doli nedečo rutko,
 modro kaspico z značko in izkaznico. Učariki
 ima karkšem pionir zastavico. Pionir me
 nme biti važem. Ne sme se brhati prid
 ontalimi pionirji.

Pionir mora pomagati starejšim ljudem. Ko
 postane pionir, mora oveljebiti, da bo ljubil
 domovino, spoštoval starejše in se pridno
 učil.

Barbara Kranjec,
 4. razred

Na pionirski konferenci

Anita pozdravlja pionirje

MOJ SPOMIN NA DAN PIONIRJEV

Leta 1979 smo bili na dan pionirjev, 29. novembra, vsi prvosolci sprejeti v pionirje. Učenci vsijh razredov so nam na glave posadili modre titovke okrog vratu pa privzali rdeče rutice. Dali so nam tudi pionirske knjižice.

Doma sem si rutico večkrat privzala okrog vratu in se gledala pred ogledalom. Nekoč sem je hotela privzati punčki na glavo, da bi bila lepša, a mi mami ni pustila. Rekla je, da to ni za igranje, ampak za kaj bolj pametnega. Lato sem jo dala v predal. Potem pa je dolgo nisem več vzela iz njega.

Šele letos 29. novembra sem se spomnila najo. Vzela sem jo iz predala, jo zlikala in shranila nazaj v predal.

Barbara Kodar, 6. razred

RADA HODIM K PEVSKEMU ZBORU

Vodi ga tovariš Andrej Puhar. Pevske vaje imamo v uredah in petkih, takoj po pouku. Naučili smo se še veliko novih pesmi. Lažje si zelo hitro zapomnimo, težje pa vadimo dalje časa.

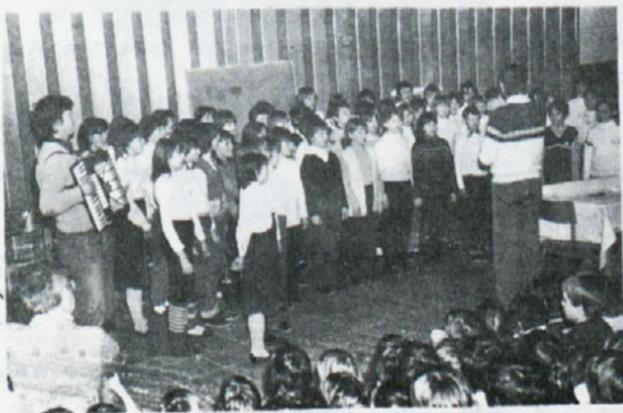
Letos smo nastopili na številnih predstavah, na sprejemni turnirskave taborice, na obisku Boža Kosa, Susane Šoster in Slavka Pregelja. Tudi pa smo tudi za upokojece v domu Petra Uzarija. Kljub zahlemejši nastop pa smo imeli v petek, 26.4.1985, ko smo nastopili na reviji tržaških pevskih zborov. Tržič poje v kiralu Zapele smo tri pesmi, po končanem nastopu pa je tovariš dobil čopek in priznanje, nas pa so pogostili. Veseli smo bili, da se je vse dobro končalo, saj nas je tovariš celo pohvalil.

Božica Petra, 8.11.1985

TAKOLE JE NAŠ PEVSKI ZBOR
NASTOPIŁ NA PROSLAVI SLOVENSKEGA
KULTURNEGA PRAZNIKA.

NA VAJI PEVSKEGA ZBORA

Peti mas uči tovariš Puhar. Že prvo uro mas je razdelil po glasovih. Učimo na hodimo in vajam dekleta.

Bri, bo pridemo vs učitarici, hjer imamo vajej, vsak zname stol. Ko pa pride tovariš, mas najprej poličije in pogleda, hjer manjha, potem pa se začnemo ogrevati s bratnimi zlogi.

Po ogrevanju začnemo peti pesmi, hjer smo se jih že prej malo naučili, da bi jih znali se bolje.

Potem pa se začnemo učiti še novo pesem. Najprej tovariš nauči peti drugi glas, nato pa še prvi. Potem zapojemo vsi skupaj. Tovariš mas spremlja na klavir in se smej, če nam gre dobro, in hučje, če nam gre slabo.

Veseli smo, kadar nastopamo na prireditvah.

Marijeta Gros, 5. n.

Tudi na naši šoli imamo pevski zbor. Tudi ga tovariš Andrey Puhar želi smo lahko le učenci od petega do osmega razreda.

Učili smo se partizanske in narodne pesmi. Vaje smo imeli dvakrat na teden, po pouku. Kotredno je bilo dosti truda na nastop na proslav.

Letos smo nastopali dostikrat, kar je za zbor, ki deluje pol leta, lep uspeh.

otzja Bohinc, 6. r.

NA ZADNJO PODELITEV
BRALNIH ZNAČK SMO POVABILI
TRŽIŠKEGA UMETNIKA VENA
DOLENCA. V KULTURNEM
PROGRAMU NAM JE PEL SVOJE
PESMI. NA PODELITVI SO BILI
TUDI UČENCI IZ REUTLINGENA.

BEREMO

Vsako leto imamo učenci možnost tekmo-
vati za bralno zmago. Pribrati je treba do-
brno zbirko knjig. Ko knjige preberemo, se
v šoli pogovorimo o vsem tistem, kar smo
v njih našli zanimivega. Tega tekmovanja se
udeležijo tudi učenci. Za svoj trud dobimo
različna priznanja za branje.

Tudi me smo do letos tekmovali že vsako
leto.

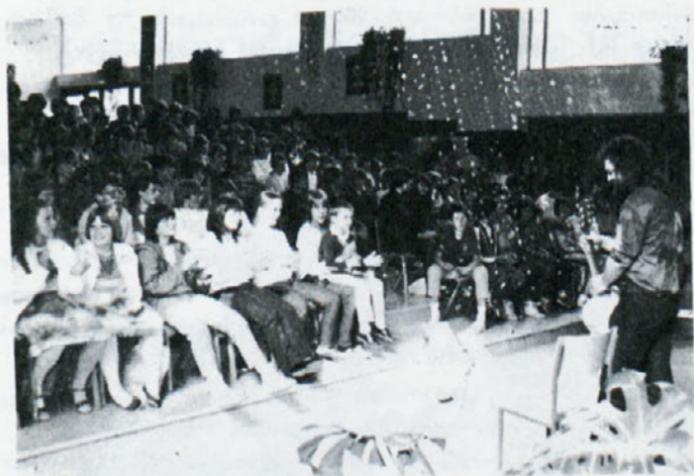
Urška, Vesna, Silavia, Anika, 4. razred

Želo rada berem. V knjižnici bo kmalu sma-
njalo knjig zame. Rada berem, ker se zmeraj
ko berem pravljice preselim med junake, ki
mostopajo v njih. Nekatere knjige so mi najraje
všeč. Te so: Bratec in ključec s strihe, Svetarne
pravljice, O dveh starih predahem pa o psu,
Exbeške pravljice, Prigode mačka Taša, Deček
v dvema imenoma, Gospod Hudournik in
struige. Brati sem se učila, ko sem bila sta-
na šest let. Im že sedaj rada berem. Toda ne-
katere knjige pa se večkrat komajo tako, da
mi jih nimam vedno zmagajmojši.
Tako knjige pa mi niso všeč.

Mojca Aljančič, 3. razred

Za boralno zmočko rada tekmujem, soj sem
 že vsa tri leta tekmovala. Rada tekmujem zato,
 ker tudi rada berem. Pri boralni zmočki moram
 prebrati štiri knjige in eno pesnico. Ko pre-
 berem vseh pet knjig, imam morjem boralno
 zmočko. Upam, da bom za boralno zmočko te-
 kmovala vsa leta.

Meti Rajčarič, 8. razred

O TEKMOVANJU ZA VEGOVA PRIZNANJA

Kot vsako leto, no tudi letos učenci naše šole tekmovale za Vegova priznanja. Za ta tekmovanja no se učenci pripravljali z dodatnim delom pri rednem pouku, domačim delom in rednošolski ter osmošolski tudi z dodatnimi urami.

Do sedaj je bilo izvedeno tekmovanje za Bronasto in srebrno Vegovo priznanje.

Tekmovanje za Bronasto Vegovo priznanje bi lahko imenovali tudi šolsko prvenstvo v matematiki. Obloge za to tekmovanje je pripravil šolski aktiv učiteljev matematike. Tekmovanja se je udeležilo 11 učencev 5. razredov, 18 učencev 6. razredov, 11 učencev 7. razredov in 9 učencev 8. razredov. Pri reševanju nalog no bili zelo uspešni, naj je kar 7 učencev 6. razredov, 12 učencev 6. razredov, 6 učencev 7. razredov in 7 učencev 8. razredov, doseglo Bronasto Vegovo priznanje. Učenci 6., 7. in 8. razredov no se udeležili tudi tekmovanja za srebrno Vegovo priznanje. To tekmovanje je organiziramo kot občinsko prvenstvo v matematiki. Obloge za to tekmovanje pripravi republiška komisija in no emake v vsej Sloveniji. Tudi tu no imeli naši učenci dosti uspeha.

Od sušencev 6. razredov jia je 5 onvojilo srebrno Vegovo priznanje. Od 4 učencev 7. razredov je eden onvojil srebrno vegovo priznanje. Od 7 učencev 8. razredov no trije onvojili srebrno Vegovo priznanje.

Pri osmošolskih je bil Fijavi Hamdrei prvi, Konfir četrta, drugi in Kalmer kotpa tretja.

med učenci 7. razredov je bil prvi Demškar Andrej, med šestimi pa je bila Bogataj Saša druga in Dolšam David tretji.

Trije učenci naše šole so si pridobili pravico, da se udeležijo še tekmovanja za zlato Vegovo priznanje-republičko prvenstvo. To so Demškar, Fijavi, Košir.

Podatke mam je dal tovariš
Tone Ručigaj

Z OTVORITVE RAČUNALNIŠKE UČILNICE

Za strokovno pomoč pri opremitvi učilnice se je Majaru Džmanu zahvalil ravnatelj šole Janek Godnov.

PRI RAČUNALNIŠKEM KROŽKU

Letošnje leto je v naši šoli zaznel računalniški krožek, ki je imel velik odziv. Torej so se lahko vključili učenci od petega do osmega razreda. Razdelili smo se v dve skupini. Večje razrede je učil tovariš Franci Rozman, mi, iz manjših razredov, pa smo bili pod mentorstvom tovarišice Karye Lalej. Krožek smo imeli v računalniški sobi, kjer je šest računalnikov znamke ZX SPECTRUM.

Naucili smo se veliko programov. Večinoma smo igrali igrice, kar je bilo še posebej zabavno. Najbolj všeč mi je bilo takrat, ko smo s črtami in krogi risali hišice in drevesa.

Učilo koncu tečaja smo pisali test o vsem, kar smo se naučili. Na računalniški krožek sem hodil predvsem na razvedrilo in na pridobivanje znanja, ki mi bo vedno koristilo.

Arja Bohinc, 6. a

Zelo rad se ukvarjam z računalništvom. Ko sem izvedel, da bo naša šola tudi računalniški krožek, sem se takoj prijavil. Tovariš nam je dobro ušlo čemur kateri od nas kaj razumel, mu je tovariš posebej še enkrat razložil. Tadar pa smo igrali igrice, smo bili še bolj veselji.

Člegić Tomaž, 8. razred

V KLUBU OZN

94

Klub OZN obiskujem to leto prvič. Vodita ga dve dijakinji pedagoške gimnazije in tovarnišica Tomica Marim. Vsakih štirimajst dni se zberemo v zemljepisni učilnici, kjer se pogovarjamo o različnih državah. Urejammo pismo, gledamo filme in povemo svoja mnenja. Vsak učmec pa mora tudi primesti referat in poročilo o političnih dogodkih. Največkrat se zberemo takrat, ko je kakšen praznik, npr. za dan človekovih pravic. Prinesli smo tudi kviz OZN, ki se je uspešno romial štirimimi zmagovalci.

Melmarič Vesna, 7. razred

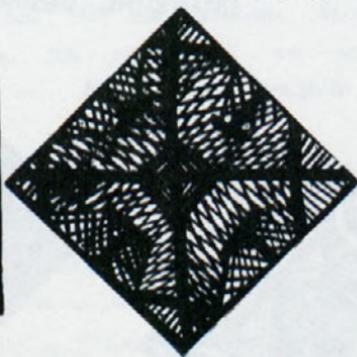
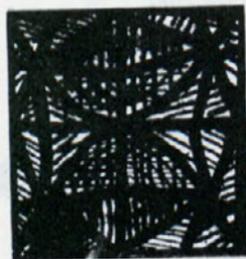
O FOTOKROŽKU

Kas naši šoli je zelo zanimiva dejavnost fotokrožek. Učenci razstavljajo svoje fotografije na šoli in zato si jih lahko ogledamo.

Fotografije so velikega formata, ker s tem lahko prikazujejo večji prostor. Pramerne fotografije mi razkrivajo dobro znano okolico in učence. Ob fotografijah si lahko ogledamo nastop Poljeta Bibiča. Ob učence pri tehničnem delu. In pa tudi Bistrico. Škoda je samo to, da so fotografije črno-bele.

Her je na naši šoli veliko razstav, nastopov in obiskov, ki brez fotokrožka ne imeli spominov na vse to.

Kataša Antončič,
6. razred

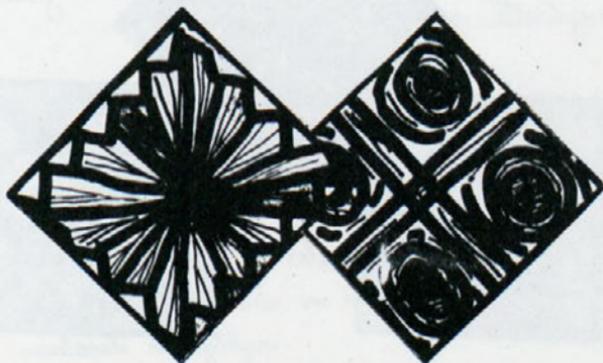
SEM PRI GASILCIH

Med člome Gasilskega društva Bistrica sem včlanjen že pet let. Koč hodim na vaje. Kadar imamo tekmovanje, zastopam Gasilsko društvo Bistrica kot desetar. Usti se radi udeležujemo tekmovanj, ker po končanem tekmovanju dobimo dobro malico. Zvede pa se vsi zelo radi vozimo z gasilskim avtomobilom.

L. 1981 smo v Bistrici dobili nov gasilski dom. Ta je zelo sodoben in velik.

Godelaval sem tudi pri gošenju požara, ki je izbruhnil pod riv. Junijem in noč Brezjani.

Tomaz Meglič, 7. razred

ČEBELARSKI KROŽEK

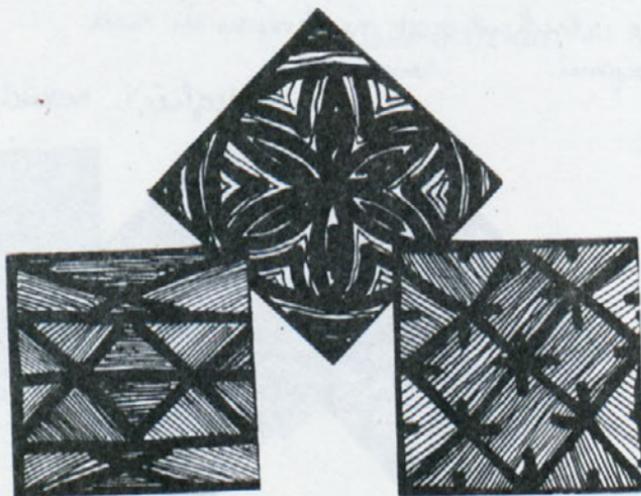
97

Na naši šoli deluje čebelarški krožek. Ta dejavnost me veselja, zato sem se vpisal v ta krožek. Vodi ga bratš James Praznik.

Na tem krožku je bratš pokazal, kako pazimo čebele in kako se hranijo. Rekel je, da imajo čebele dva izdelčka: smoga za svojo uporabo, smoga pa za med.

Bratš je prinesel čebelarški časopis "SLOVENSKI ČEBELAR". Brskal je tudi, da je v enem sata tudi 3 kg medu. Šli smo k svetemu Juriju, kjer smo si ogledali, kje bomo namestili čebeljak. Čebele morajo imeti sonce. Najbolje paša je od maja do avgusta. Čebelarji vozijo čebele na pašo drugam. Čebeljakke ogreje tudi v tovarnjake. Rekel je, da je med zdravilom in tudi dober.

Roblek Matjaž, 5. razred

V čebelarstvu smo se bom naučil lepo naučiti s čebelami. Vsaka stvar bo imel svoj parnj. Sidelovali bomo med in mlečka. Gradimo svoj čebelnjak.

Gregor, Peter, Alipša, Simon, Vesna, Edin,
Matjaž, Tomaž, 4. razred.

V šiviljskem krožku je bilo zelo prijetno, ker je bila tovarnišica zelo ljubljiva. Naučila nas je izdelati: punčke, klarinice, predpasnike in krila. Svoje izdelke smo predstavili na modni reviji.

Laura, Yarna, Edita, Alenka, 4. razred

V lutkovnem krožku smo se naučili še tri igrice. Prijetno je igрати, ker se vidi le lutka. Zelo radimo Mico Lopatnico.

Margana, Snežna, Borštjan, Dornjoma,
4. razred

Tri gorilci je zelo prijetno. Ureč so mi makne vaj in tekmovanja.

Janes, Snežna, Metka, Jelena,
4. razred

Bi gimnastiki je zelo naporno, a prijetno. Zelo radimo elementi in vaj, s katerimi bomo nastopili v Ljubljani.

Jelena, Snežna, Tanja, 4. razred

POSTALI SMO PLANINCI

Že od nekdanj rad hodim v planine zaradi lepot in iz veselja. Danesko jesen smo dobili listo interesnih dejavnosti. Jaz sem se vpisal v planinsko šolo.

Na prvem sestanku smo izvedeli, da bomo delali izpite. Vsak ponedeljek smo imeli v šoli predavanja o prehrani, varstvu v gorah, disciplini, opremljenosti, prvi pomoči, gorski reševalni službi, spoznavanju gorstva, orientaciji in zgodovini planinstva. Vmes med šolo sem prebral še knjigo Everest 79, na Everestu je bil tudi tovariš za telovadbo Borut Bergant. Za planinarjenje me je najbolj navdušil še alpinist Rjko Kaplotnik, ki se je izkazal z dosežki v stenah Everesta, kjer je tudi umrl. Če bo le mogoče in če me bodo doma pustili, bom šel v alpinistično šolo in še kakšen tečaj za planinarjenje, seveda ko bom malo starejši.

In na koncu smo pisali test o tem, kar smo se učili. V marcu, na soboto, smo se namenili iti na Dobrič, da bi nam poddelili diplome, a je izlet odpadel zaradi

sneženja, zato se zmeram čakamo na
lepo vreme za v planine. Za uspešen
zaključek planinske šole se moramo še
posebej zahvaliti tovarišici Klofutarjevi
in predavateljem, in želil bi, da bi bilo
vsako leto več planincev v Sloveniji.

Tomaz Kaplotnik, 6.
razred

Planinec ne postaneš kar takoj, ko
dobiš knjižico, da si član. Da postaneš
planinec, moraš svoje delo predvsem
posvetiti goram, oziroma naravi.
Članica planinskega društva sem že
od drugega razreda dalje. Ko sem bila
še majhna, sem živela predvsem v
naravi, zato sedaj rada hodim v plani-
ne in nedotaknjene doline. V planine
hodim že pet let, a se še vedno nisem
naveličala hoje. Sedaj hodi m v šesti ra-
zred in končala sem planinsko šolo.

Andreja Zupan, 6. razred

PLANINSKA ŠOLA

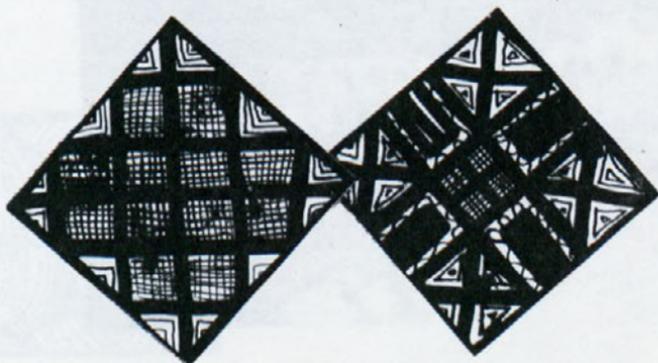
Vsako drugo leto organizirava Planinsko društvo Trzin naša mati šola planinsko šolo. Te šole ne je letos udeležilo veliko število učencev. Med njimi sem bil tudi jaz, ker me je zanimalo delo v planinskem odsehu.

Najprej smo se seznanili s teoretičnimi znanjema. Spoznali smo se z zgodovino in organizacijo planinstva, se seznanili z orientacijo, nastanitvami in sestavo tal. Dobro smo spoznali najnujnejšo planinsko opremo. Upravili smo tucaj pne pomaci. Blag tega so nas predavatelji dobro seznanili z likom planincev. Na sporedu je bilo tudi veliko pohodov. A zaradi neugodnih vremenskih razmer pa so le ti odpadali drug za drugim. Obiskali smo edinele planinske kofce. Tamu smo imeli predavanje o GRS (Gonha rezervalna družba). Na kofcaku smo ostali dva dneva. V temu času smo doživeli marsikaj zanimivega. A najbolj mi je ostala v spominu mač. Ključ te mači mi razumljivo očesa. Deprestano smo si pripravovali šole. Zgodaj zjutraj smo zaslišali korake. Potuhneli smo se, ker smo mislili, da je tovarnišica. A naš sneč mi bila ona.

Bila je rožnatica, ki je ostala v kuhinjo, da bi mami pripravila zajtrk. Po tistem sem kmalu raspal. Ker sem se zdel, sem stopil k oknu. Skazni sem opazoval Triglav, oblit s snežno snežnatno barvo. Zadel se mi je kot kralj vseh otokskih planin. Tega prizora se dolgo ne bom pozabil.

Kot se je hiral izlet na Tofe, tako se je hiralas planinska čela. Vsi slušatelji sem pokazali radostno zanimje pri reševanju testov. Tedaj čakamo samo se potrdila o opravljeni planinski čeli. Da to, da sem opravil planinske čelo, sem zelo ponosen.

Uroš Špehar, 5. marec

POD
KAMNIŠKIM
SEDLOM

POT S SEDMERIH JEZER

TRIGLAV

Ljutraj ob 6^h smo odšli z doma. Dolgo smo se peljali v avtomobilu, da smo prišli do majhne vasice Hotel. Tam smo pustili avto in odšli proti Staničevemu domu. Med potjo smo malicali in si ogledali druge gore. Pet ur smo hodili, ko smo razgledali majhno hišo, to je bil Staničev dom. A ko smo prišli do nje, je bila kar velika. V koči smo se srečali s prijatelji in moja. Drugi dan smo odšli na najvišjo goro Jugoslavije, Triglav. Najprej smo vzeli nahrbtnike in se napotili proti Kredarici. Tam smo se sprožili in odšli naprej. Ko smo bili na sredini poti, nas je nekdo opozoril, da pada kamenje. Blizu mojega brata je po vraku frčal kamen. Čez nekaj časa smo prišli na vrh in si ogledali vsoto to prelepo pokrajino, Slovenijo. Do avtomobila smo prišli brez večjih težav.

Matiari Meglič,
3. razred

RADI IGRAMO ROKOMET

Komaj mi je bilo deset let, že sem se zanimala za igre z žogo. Najbolj mi je bil všeč rokomet. Že v tretjem razredu sem se vključila v rokometni krožek. Ker so se mi goli n kila zdeli najučinkovitejši, sem se odločila, da se izurim igrači krožnega igralca.

Danes mi rokomet pomeni sprostitel in užitek. Rokomet igram z vsem srcem.

Charjana Laihacher, 6. razred

K rokometu hodim zato, ker me ta šport zelo veseli. Hodim že dve leti in igram tudi pri selekciji PEKO. Vanjo so me sprejeli zato, ker dobro igram.

Igram, da bomo na republiškem tekmovanju zmagale in dobile diplome.

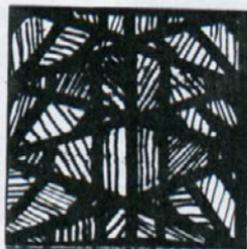
Ljubica Pavkovič, 6. razred

H GIMNASTIKI HODIM ŽE PET LET

Najraje imam gimnastiko. Zelo rada hodim na treninge ki jih imamo tihrat na teden. Tovaršica Maura Nova in trener Hafnar nam pokažeta razne gimnastične elemente na orodjih. Kadar delam vaje na dvorinskih brodli in parketu.

V gimnastiki hodim že pet let. V teh petih letih sem se že učila maura, prav tako tudi moje sestre, s pomočjo tovaršice in trenerja. Kadar imamo treninge, smo razdeljeni v dve skupini: v prvo, kjer smo mi, ki se že več let ukvarjamo z gimnastiko, in v drugo, kjer so učenci, ki so leto prvič pri gimnastiki. Želim si da bi imeli treninge večkrat na teden. To pa je težak problem, ker so na šoli še druge športne dejavnosti in telovadnica ni prazna.

Mateja Dobričan,
5. razred

PRI GIMNASTIKI

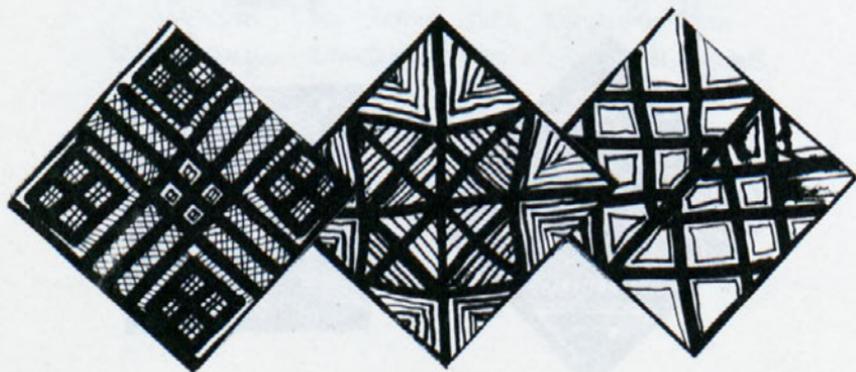
107

Doj največji šport je gimnastika. Treninje imamo ob torek in četrtek. Učita nas tvarišica Tonica Klanin in tvariš Domilo Kofmar.

Črnačinja Vesna,
G.d

Želo rada hodim k gimnastiki. Tam se učimo raznih telovadnih vaj. Učenci smo se že veliko elementov, ki smo jih lahko pokazali na raznih praznikih. Za dan xema smo pokazali na ^{zlatih} partizni zaposlenim žmam v podjetju cvavost, dan pa smo popestrili tudi oskrbovanjem v domu Petra Ukarija in krajnom maše krajne skupnosti. Nastopili pa smo tudi ob sklepi, prineditor dnava žole, 20.4.1985.

Šteim laška, 7.6

PRI TABORNIKI

Ko sem bil še majhen, sem hodil z bratom na naše sestanke. Toda tedaj še nisem vedel, kaj se tam marajo in kaj pomeni beseda tabornik.

Ko sem se že dve leti približil med piruje, sem shledil, da postajam tabornik.

Na sestankih se učimo spoznavati potni znake, delati znake in postarjati šotre. Učimo se tudi, kako se v maravi orientiramo. V maravi se lahko orientiramo brez kakršnega koli elementa ali pripomočka. Orientiramo se lahko po soncu, smreki, mahu, umetni pripomočki pa so: kompas, ura, zemljevid, signalizacija in potni znaki. Poznamo pa tudi veliko različnih ognjev: piramide, zvezdni ognji, pagoda, kroški ognji, strešni, stišni ognji.

Mislim, da me bo mabememu učencu žal, če se bo udeležil enostavnega taborniškega sestanka.

Jure Zuparič, 5. r.

Za taborniški krožek sem se odločil v četrtem razredu Taborniških. spretnosti nas je učila tovarišica. Sestanke smo imeli skupaj s prvimi, drugimi in tretjimi razredi. Šli smo tudi v šolo Loho na tekmovalne govepluh tabornikov.

Bi taborniških mi je všeč in mi mi žal, da sem se odločil za ta krožek.

Andreja Kladnik,
5. razred

S ČEVĽJARSKIM KROŽKOM NA IZLETU

V soboto, 6. aprila 1985, smo se vsi člani Čevljarskega krožka odpravili na izlet. Pred nami je bil lep, xamirni dom, čepnav je deževal.

Odpeljali smo se do Domžal, kjer smo si ogledali trgovino tovarne Peko. Potem smo se odpeljali do Litije, kjer smo si ogledali grad Bogomšperk. Vodnica nam je povedala, da je v tem gradu živel slavni pisatelj Valvasor, ki je napisal Slava vojvodine Kromijske. Ogledali smo si tudi knjižnico in druge sobe. Ko smo si ogledali grad, smo stekli v lipov drevored. Člo uro smo bili na svežem zraku, nato pa smo se odpeljali v Voče. Ustavili smo se na kroju, ki razmarnuje geometrično snedišči Slavemije. V Trojmanah smo imeli kasilu. Kaka je hotel, je kupil tudi krofe, saj Trojane posebej slavijo po krofih. Po mautnem počitku smo se odpeljali domov.

Na izlet nas je peljal vodja čevljarskega krožka tovariš Jože Žugič.

Antančič Nataša, 6. razred

PRI ŠIVILJSKEM KROŽKU

To leto ma naši šoli prvič dela šiviljski krožek. Tudi jaz sem se vpisala vanj, ker zelo rada šivam. Šiviljski krožek vodi dotedanja tovarnišica Tonica Martin in tovarnišica Lilica Škofic.

Ido smo prvič imele krožek, nam je tovarnišica prinesla kroje, izrezane iz papirja. Te kroje smo nanesle na blago in si izrezale klice. Klice smo morale rešiti doma, ker v šoli nimamo derolj, šivalnih strojev. Šivale smo si zelo lepe klice. Naslednji teden pa smo izrezale kroje za bluze in krila. Tudi te smo rešile doma, meni pa je pri tem čisto malo pomagala mama.

Izdelki so se nam izdelali zelo kvalitetni. Mislim, da so mamu za prvič zelo dobro uspeli. Tovarišica je izbrala nekaj izdelkov in jih nosla v podjetje Skrost, da bi jih tam razstavili. Delo v tem krožku je tekle en mesec, toda to je bilo dovolj, da smo se naučile osnovnih stvari o šivanju, kot so odleganje blaga, šivanje gumbar in gumblnic, počno šivanje cik - cik in še druge veščine, ki jih je pri šivanju treba znati.

Upam, da bomo šiviljski krožek lahko dlje časa imeli, ker se drugo leto in se še bolj vzpostavile v šivanju.

Ramiza Hamzić, 7. razred

PRISPEVKE NAŠIH PRIJATELJEV
IZ REUTLINGENA NAM JE
POSLALA TOVARIŠICA MIRA TURK

Prve dni počitnic sem preživel pri teti. Po Novem letu pa me je ata odpeljal v Mežico na Koroškem. Tam smo učenci slovenskega dopolnilnega pouka imeli že drugiš smučarsko šolo. Nekega dne - snega je bilo že dosti - sva s prijateljem naredila skakalnico. Ker ni bila velika, nisva daleč skočila. A vseeno je bilo lepo. Zvečer smo imeli šahovski turnir. Tam sem bil samo osmi. Dobil sem diplomo. Potem je bila večerja. Tako je minil en dan mojih počitnic v Sloveniji. Drugo leto bi se spet rad peljal v Mežico, saj imam tam zdaj dosti novih prijateljev.

Igor Knez
Reutlingen

Juhuhu, to so bile počitnice!

Ze pred novim letom smo v slovenski šoli zvedeli, da bomo šli za teden dni v Mežico. Seveda sem se prijavila, saj mi je bilo lani tam zelo všeč in sem se veselila, da bom srečala prijatelje. Dan pred odhodom je začelo močno snežiti in starše je skrbelo, kako bomo potovali. A srečno smo prispeli v Mežico in v hotel Peca. Ze prvo ponočje smo šli na smučišče. Vozili smo plug in zavijali. Šlo mi je že veliko bolje kot lani. Večkrat smo šli v šolo in s svojimi prijatelji. Nekega dne nas je Klavdija iz Mežice prijetno presenetila. Sama je spekla torto in nam jo prinesla. Bila je odlična, le eno napako je imela: bila je premajhna za toliko sladkosnednežev. Ne dolgo smo se oblizovali! Predzadnji dan smo na smučarskem tekmovanju pokazali, kaj znamo. Najprej smo se malo ogreli, potem pa je šlo zares kot pri pravih tekmah. Pri dečkih je bil najboljši Denis, pri deklicah jaz, med začetniki pa Tanja. Bila sem vesela, da sem letos že tako dobro vozila. V četrtek smo se poslovili od številnih novih prijateljev v Mežici. Obljubili smo si, da bomo pridno pisali, drugo leto pa spet prišli na počitnice na Koroško.

Klavdija Pečovnik
Reutlingen

Moje počitnice

Moje počitnice so bile lepe, a ne vedno. Stari ata v Krškem je imel majhnega telička in ga je nekega dne prodal. Zato sem bila zelo žalostna. Večkrat sem šla tudi v šolo. Tam smo se učili, kako ničemo obnovno. Brali smo pravljico Ranjeni ptiček in jo skrajšali. Ko smo se vrnili v Reutlingen, sem šla k sosedi po mojega ptička. Rekla mi je, naj ne jokam. Vprašala sem jo, zakaj. Nato mi je povedala, da je moj ptiček Miki poginil. Gotovo mu je bilo dolgčas brez mene. Tudi to je bila žalostna novica. Klavdija MEŽIČ - Reutlingen

V Sloveniji je lepo

Letošnje zimske počitnice sem preživel v domovini. Tam imamo svojo hišo. Blizu živita tudi dedek in babica. Vsak dan sem ju obiskal in se pogovarjal z njima. V tej vasi imenuje se Dokležovje-stanjuje tudi moj prijatelj Erwin. S starši živi v Nemčiji, v počitnicah pa se srečava doma. Hodila sva tudi v šolo v Bakovcih. Tam sva spremljala pouk in poslušala učitelje. Z učenci te šole smo šli v gledališče, kjer smo si ogledali lepo igro. Počitnice so prehitro minevale, saj je bilo tudi dosti snega za smučanje. Vrnili smo se v Nemčijo, a spomini se mi vračajo v domovino - v Slovenijo!

Edi Petričič
Reutlingen

To smo se smejali

Nekoga dne smo se vračali iz šole. Na avtobusni postaji sta se dva sošolca začela prepirati. Pozabila sta na vse okoli sebe. Tedaj je pripeljal avtobus in hitro smo vstopili. Eden od njiju je začel ugotavljati, da mu nekaj manjka, pa sam ni vedel, kaj. Šele na naslednji postaji je videl, da nima šolske torbe. Skočil je iz avtobusa in stekel nazaj. Na srečo je našel torbico, mi smo se pa tej "nesreči" od srca nasmejali.

Robert Črtalič
Reutlingen

Da je bilo res smešno

Ko smo bili na počitnicah v Sloveniji, smo tudi obiskali teto Tino v Ljubljani. Nekoga večera nismo vedeli, kaj bi počeli. Pa je moj bratranec Tinček predlagal, da bi nam nekaj zaigral na violino. Vsi smo bili zato. Zaigral je nekaj pesmi. Ker se uči šole nekaj mesecev, so bile seveda kratke in lahke. Ampak vseeno so nam bile všeč. Potem pa sem jaz predlagal, da bi tudi kaj zaigral. Vzel sem lok in violino in nekaj zaškripal. Ker pa kaj takega še nikoli nisem držal v rokah, sem violino zelo nerodno in narobe držal, tako, da so se naenkrat vsi glasno zasmejali in rekli, da sem pravi šaljivec. Če drugi dan smo se smejali ob spominu na moj prvi violinski koncert!

Robert Kumer
Reutlingen

Smučanje na Rogli

Novo leto smo pričakali v majhni hišici na Rogli. Prvi dan je prijetno minil. Drugi dan smo se smučali. Jaz sem učila sestrično Jolando. Kmalu se je peljala. Kar naenkrat pa je padla in neslo jo je naravnost proti smreki. Nič se ni zgodilo, toda za tisti dan je imela dovolj "smučarske šole". Zvečer smo šteli sekunde starega leta. Peli, plesali in smejali smo se dolgo v noč.

Smučanje na Rogli mi bo ostalo v lepem spominu.

Amanda Javernik
Reutlingen

Bili smo v gozdu

Mamica, očka, sestra Brigita in jaz smo šli v gozd. Bila je nedelja. Nabirali smo gobe. Očka in jaz sva se zmenila, da ne bova skrila. Toda to nama ni uspelo, ker sta mamica in Brigita opazili, da imava nekaj za bregom. Rad se sprehajam po gozdu.

Robert Tetičkovič
Slov.dop.pouk
Metzingen

Pri starem atu

V jesenskih počitnicah smo bili v Jugoslaviji. Gozd je šumel in rasle so gobe. Slive so že zorele. Nekega dne sem zgodaj vstala. Videla sem, da gre stari ata kositi travo. Stekla sem k njemu in mu pomagala. Stari ata je kosil, jaz pa sem grabila. Ko sva končala, sva nakrnila zajčke. Golobom sva natrosila zrnje. Skoraj vse so pozobali. Stari ata ima tudi veliko muckov, a niso se mi pustili ujeti. To so bile lepe počitnice v moji domovini.

Katarina Radovan
Slov.dop.pouk
Metzingen

Počitniški dan

V počitnicah nisem zgodaj vstajal. Vsako jutro sem bral Kurirčka. Zgodbe so bile zanimive. Dostikrat sem se igral s prijatelji. Nekega dne smo se igrali sovražnike in miličnike. Lovili smo se s kolesi. Miličniki so šteli do sto, mi pa smo se hitro odpeljali in se skrili. Kogar so ujeli, se jim je moral pridružiti. Mene so ujeli nazadnje, ko sem bil že utrujen. Potem smo igrali nogomet. Tudi to nas je zabavalo.

Robert Žlebič
Slov.dop.pouk
Metzingen

Moj dom

Moj dom stoji v Dravogradu na Koroškem. Hiša je dvostanovanjska in je na lepem sončnem kraju. Kadar stojim na balkonu, vidim bližnje mesto Slovenj Gradec. Babica je nasadila veliko rož. V počitnicah ji pomagam pri zalivanju. Na vrtu ima babica veliko zelenjave, največ solate. Blizu naše hiše se križata cesti na Ravne in v Slovenj Gradec. Reka Mislinja se izliva v Mežo, nato skupaj tečeta do Dravograda. Tam se izliva v Dravo. Za mene je moj dom najlepši, ker vem, da ga je dedek gradil s svojimi pridnimi rokami.

Andrejka Gliha
Slov.dop.pouk
Reutlingen

Počitnice

Odpravili smo se na pot. Ko smo se vozili proti Jugoslaviji, mi je bilo slabo. Atek mi je rekel: "To je zato, ker stalno odpiram okno!" Nprestanc sem spraševala, ali bomo kmalu doma. Atek je povedal, da bomo prispeli ob petih. A nikakor ni hotelo biti pet. Pot je bila dolga. Doma smo delali pri hēši in si nismo privoščili ne morja ne toplic. A mislim, da bo drugo leto boljše, saj je naš dom skoraj gotov. Tako so nam počitnice minile v delu in moralni smi se vrniti v Nemčijo. Tam me je čakala šola, mamica in očka pa služba.

Klavdija Mežič
Slov.dop.pouk Reutlingen

Zgodba kar tako - št.9

Nivel je doček Uroš, ki je zelo rad trobental. Kadar je močno pihnil v trobento, ga je slišal še tiger v gozdu. Soseda Toneta pa so bolela ušesa. Nekoga jutra je Uroš zgodaj vsrkal, pohitel k umivalniku, si umil usta in roke ter pogledal na uro, ki je stala na televizorju. Kazala je šest. Ker se je Uroš dolgočasil, je vzel trobento in začel na ves glas trobentati. Tedaj je zazvonil telefon. Klisal je sosed Tone in rekel: "Uroš, če boš nihal trobentati, te danes povabim na svoj traktor in peljala te bova na travnik, kjer rastejo cvetice. Če boš hotel, si boš lahko nabral nekaj tulipancv!"

Robert Budja
Odd.slov.dop.pouka
Reutlingen

Zgodba kar tako - št.9

Po cesti je peljal traktor. Tomaž je zlezal nanj in tako močno pihnil v trobento, da se je ura ustavila, slušalka je padla s telefona, tiger je skočil na televizijo, umivalnik je padel na tla, traktorist pa je pov zil tulipan.

Karli Vogrinec
Odd.slov.dop.pouka
Reutlingen

Zgodba kar tako - št.10

Mirafa je našla žogo, pa ni vedela, kako bi se sama zogala. Mimo je prišla zebra in vprašala, če se sme zogati. Potem je prišla še veverica, za njo pa žaba. Igrale so se do večera. Ko so postale utrujene, so odločile žogo in zaspale.

Sonja Zupančič
Odd.slov.dop.pouka
Reutlingen

MALO OD TU,
MALO OD TAM

VESELE IN ŽALOSTNE IZ ŠOLE V NARAVI

Mo sem rvečer tako kajljala.

Mirjam

Ko sem padel na plaz in nisem mogel
dati mucke na nogo.

Uroš

Mo sem padel po plaz na glavo.

Grega

Topno mi je bilo, ko sem izgubila vama tno
vez.

Barbara

Mo sem bil v medo bolav.

Bostjan Ž

Najbolj neprijetno mi je bilo, ko nisem našli
kjuča nove.

Katja Ž

Slono mi je bilo najbolj takrat, ko sem padla.

Sara

Neprijetno je na muckiču, ker je ledeno in padam.
V nobi pa se primum na marmo, ker je oči nebel,
da monom inkrat pasti tudi za marmo.

Katja S., 4. razred

Najbolj zabavno in prijetno mi je bilo
to, ko smo se šli igraje.

Marici

Najbolj zabavno je bilo, ko sem se
peljala s sedevnico s smučarico, pa
se je sedevnica ustavila in smo se
peljali nazaj gor, namesto dol. So
mi je bilo zelo smešno.

Katarina

Meni je bilo najbolj prijetno ta=
krat, ko so me punce prosile ka
ples.

Damijan

Najbolj zabavno mi je bilo, ko je
neko noč Katja nosila luna in
je na stole iskala solno kuč.

Darja

Ho je Boris spal počis in ko je
Jani govoril o spanju.

Drago,
4. marec

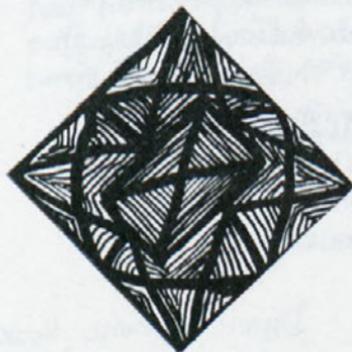
Dogodek iz ide v manari

121

U medeljo je bil zadnji dan našega bivanja ide v manari. Nara: da je, da pokazemo kaj in kako smo se naučili smučati. Povedli smo tekmo v velenjskem iz v 10:30. Tekma se je pričela ob 10^h. Tekmali smo se na startu. Dobili smo tudi startne številke. Imela sem startno številko 32. Počutila sem se kot pravi tekmovalci. Bilo me je strah. Malo sem se bala zmigane in tekmovalca med npraticami. Pripravila sem se na start. Zmislila sem se po zmigavi. Imela sem občutek, da vozim kar hitro in te: kace. Tudi vožnja med npraticami mi ni delala nobenih težav. Tako vožnja sem se pridružila drugo mesto. Bila sem zelo vesela. Tudi v medeljo sem se pripravila na tekmo. Na proga je bila dosti bolj ležba kot v soboto. Zomerla sem se in npraticami smučarji trisknega kluba.

Tomaj sem karal medeljo, da se odpravimo
 is nogo ar marari. Dva dni pred odhodom
 sem rebol. U medeljo sem bil zelo razložen.
 Kajti moji nožici so se odprejali ma telesico,
 jaz pa sem ostal doma. Karal sem pri opni,
 da vidim povelje Katjo in Jmro, ko se peljeta
 mimo hiše. Potem pa sem odšel is porteljo in
 sem razpal.

Tomaj Frantar, 4. razred

Po razloku smo idi smučati. Prva in druga
 skupina sta imeli smuči pri hotelu Kompas,
 tretja pa na vrhu Zelenice. Prvi smo do
 zelenice, tam smo naredili vrsto in dali
 smuči na noge. Tretja skupina se je peljala
 prva, zato, ker so imeli smuči na vrhu.
 Potem je šla prva in navadnje druga skupina
 jaz sem bil v drugi skupini. Peljali smo se
 do vrha in se spuščili navzdol, prvi smo
 do konca smučine in naredili vrsto. Drugi
 smo idi do vrha na ploč. Peljali smo se v
 zelenico in ko sem pogledal nazaj, sta
 bila carina in Ljubelj zakrita v meglo in
 se izgledalo, kakor da je morje. Ko smo se
 peljali po ploči, je bila iz megla. Bilo je
 temno in zelo megleno. Počasi smo idi po
 ploči in se večkrat tudi ustavili. Nekaj jih
 je pogosto padlo. Jaz pa nisem nikoli, ker
 sem imel smučo. A v prejšnjih dneh pa sem
 padel po trehkrat na dan. Škoro vrsto uci
 tovarnis oljaj Holar. Danes smo imeli megle
 dan, a se je kar dalo smučati.

Dejan Bohinc, Unrast

NARAVOSLOVNI DAN

V torek, 2. aprila, nmo ne zbrali pred šolo
 in naša skupina ne je odpravila v Tržič.
 Pod montom nmo ne ustavili ter opazovali
 dimnike, ugotavljali nmo omenmaženost znaša.
 V skupini nmo bili štiri. Tovaršica Romana
 Godnar me je izbrala za vodjo skupine.
 Opazovali nmo dimnik tovarne Petko, v katero
 nmo ne vali dim, kakš pika veter. Ko nmo
 to opinali, nmo ne odpravili v Tržič. Geli nmo
 po stopnicah mavzgor in naša skupina je
 momala pol ure šteti avtomobile. Uzmeli
 nmo temperaturo. Na tla nmo postavili
 papir ter opazovali, koliko kaj ne je nabralo.
 Potem nmo šli mapnej proti svetemu Jožefu.
 Tam nmo opinali ntec na Gradcu. Potem nmo
 raziskovali lišaje. Našli nmo listnate lišaje
 in skorjaste lišaje. Ko nmo vse zapinali, nmo
 ne zbrali in prebrala nem svoji skupini,
 kaj nem mapinala. Urmili nmo ne v šolo,
 pojedli in počakali tovaršico. Uzpomnili
 nmo ne en list, potem pa nmo odšli domov.

Karmen Triller, 5. razred

PRI MARKUČEVIH V KOVORJU

Markučeva kmetija je stara več kot 100 let. Vnjej živijo oče, hči in sin. Ko smo jo zadnjič obiskali smo doma našli namo sina Tometa, hči Ivona je bila v šoli, oče pa je imel druge opravke. Zato smo se s sinom Tometom pogovarjali o dela na kmetiji. Poprašali smo ga, kako izgleda delovni dan na kmetih. Spoznali smo, da je življenje na kmetih dostikrat trdo, obenem pa je lepo živeti z družino.

Prisrčni vstajamo ob šestih, da maknemo živino. Po zajtrku pa odidemo po opravkih. Ključ je ukvanjamo z zelenjavo. Čeje živje poradimo s solato. Veliko dela je z majo. Spomladi jo sejemo, če vzgojimo sadike, jo potem sadimo. Solato prodajamo.

Vsako jesen gnojimo z domačim gnojem. Gnojila tudi kupujemo. Poleg gnojenja pa je potrebno tudi okopavanje in škropljenje proti škodljivcem.

V dnevi suše vstajamo zelo zgodaj, da zelenjavo pravočasno zalijemo, ne pred sončnim vzhodom, da me ovrne.

Ukvanjamo se tudi z živino. V klevu imamo nekaj krav, kobraš nimamo že 25 let, ker so nam pomavadi poključale vso solato. Poleti krave pošljemo v planino, zato da je začetna placnost boljša. Če živje zbolijo, pomavadi kot kmetje sami porokirimo zanj. Včasih se kje zatakne, zato je treba poklicati živinozdravnika. Vendar pa bo prvi mas ta problem kmalu rešen, ker bo naša Ivona postala veterinar.

daša kmetija je še 20 let usmerjena v
proizvajanje zelenjave. Pridelujemo pa predvsem:
sadno, peteršelj, zelje, krompir, pesa, špinat, kolerabo
cvetačo. Sejemo tudi nekaj pramice."

Pri diarkučevih imajo precej gozda.

"Kmetje len opravljamo ponavadi pozno jeseni in
zgodaj spomladi, ko še mi drugega dela ma polje. Z
lenom je, kot z vsako drugo stvarjo, veliko dela.

Majorej mora kmet zaprositi na gozdmem gospodarstvu
za posek lesa. Potem pride na ogled lesjar, ki
določi, kaj je za posek in kaj ne. Šele potem kmet
lahko začne s posekom. Včasih so kmetje nekali še
s sekirami, danes pa vse delo opravijo z
motornimi žagami. Ko je drevo posekano, ga je
treba majorej delentiti in ga razlagati v klope.
Če bi kmet len uporabljati za delce, mora ledom
odstraniti lubje. Na koncu je treba len spraviti
iz gozda. Ker je gozdna pot jeseni ob padavinah,
pa tudi spomladi, zelo blatna, ga nekateri kmetje
vozijo še s konji, čeprav imajo doma traktorje."

Pri diarkučevih pa imajo tudi nekaj travnikov, a
jih obdelujejo le polintenzivno, to pomeni, da jih ne
gnojijo.
Pogovor se je bližal koncu. In na koncu smo slišali
Toneta še pouprašale, kako je s prireditim časom.
"Tega je največ posimil. Sestro rada amučava."
Tonetu smo se zahvalile za pogovor.

Urška Penjak,
Katja Hladnik, 8. razred
in Barbara Kern, 8. razr.

RADI JIH IMAMO

Veliko akademskih znamenitih profesorov
 ne je po deljnih letih življenja umrlo
 v svoje državi, pa drug mladost.
 Spravili so druge umrli,
 veselo, razgovorno, priro. Njen in
 mišljenih skrivnosti, pa tudi temne
 priti umrli brezbratovih dni. U te
 svoje čitice so pogosto upletali
 svoje mater in ingeni dobi in
 delo za svoje lepu državo.
 Tako so nastale največje čitice
 o mater, kubri pa tudi čitih.

Tamja zagam, 7. naznad

Moja mati je pridna, vestna, dobra
 in delovna kot vse matere. Njen
 delovni dan je dolg; ostane zgodaj
 zjutraj, gre na autobus, v službo.

Njen delovni dan se začne ob
 petih zjutraj. Ostane, ne dobeje, umije
 in piše, uči, kaj naj prinese
 iz trgovine, majoje vro in gre.

Čaka jo večerja v izbrani, tam pa
 obed. Opraviča delo organiziranja
 v kulturnem centru, v izbrani.
 Njeno delo je težko in odgovorno.

Mama vedrat namum karkod in talrat
 tom karkod v zrak. Hoberm se ji opravičiti,
 pa ma vedrata talrat vne
 tje iz list. Mja napake imi oca
 hitro odpusti, mama pa vsega vezi
 na oca.

Mama je zelo vesela, če jo
 razveselijo s karkodnim majhnim dankom,
 vesela je tudi, če iz nje prijemam
 hitro serijo.

Andrej Remškar, 7. razred

Moja mama je zelo pridna. Ime ji je Marija, bličejo
 pa jo Miha. Zaposlena je v tovarni Sivo. Je šivilja v oddel-
 ku uanjene konfekcije. Je poročena in ima tri hčere.
 So pa nmo Kili, Suxama in Jax. Mama je delovna. Bole
 no ji šuljave in hrapave. Ko pride domov, skuha toplo
 kosilo. Po kosilu vse pospravi, pomije in pomete ter med
 prostim časom šiva in plete. Pri malogi mi večkrat
 pomaga. Pomagam ji tudi jaz, ker mislim, da je potrebna
 pomoči. Kada pa gleda televizijo, pri kateri se malo
 opravi.

Karla Smolej, 5. razred

Moja mamica je ime Jana. V službi je v Behu. Zelo jo imam rada. Doma prahovi, pometa, pospravlja, kuha in naliva rože.

Moja mamica je vesela. V službi je gradbeni tehniki. Piše trgovine. Ko pride domov, takoj začne kuhati kosilo. Potem gremo jest kosilo. In ko pojemo, gremo na sprehod, na pol ure, potem narediva s sestrico domačo nalogo. Mamica nama jo pregleda.

Bratec se takrat igra. Rada ji pomagamo pri delu.

Anka Grohar, 2. r.

Ko se moja mamica vsjutraj zgodaj zbudi, se obleče, umije in odide v službo.

V službi dela do treh. Ko pride iz službe, nam skuha kosilo, ko pojemo, mamica začne kopeti delati.

Pri delu ji pomagamo jaxi in moja dva brata.

Ko mamica vse naredi, se malo sprošči. Ko se stemni, nam pripravijo večerjo. Potem odidemo spat.

Jaxi imam svojo mamico radi, ker lepo skrbli name.

Danijel Borjavič, 2. r.

MOJA MAMICA

131

Mamici so 8. mesec želim in velikokrat. Ker jo imam,
ker me je rodila.

Primož

Moja mamica je prična. Dela v Dolenjski je
vrtelja.

Albiš

Moja mamica je prična. Dela v Tehu Domes
je mamiciin dan - dan črna. Moji mamici je
ime Mojca. Imam jo rada zato, ker me je rodi-
la.

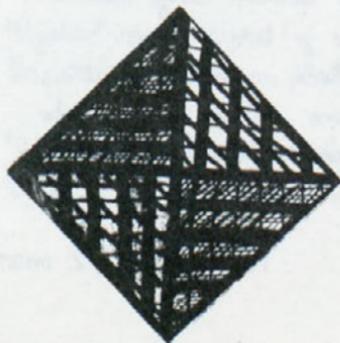
Petra

Moja mami je dobra in prična.

Tanja

Jaz imam mamico rad, ker mi obuja kosilo.
Mamici želim veliko časa so 8. mesec.

Boštjan, 2. razred

Mamica imam rad, ker zame stebi.

Matej

Mamico imam rada, ker mi pomaga popravljati.

Tanja

Moja mamica ima rdechrane lase in zelene oči. Dela v zdravstvenem domu. Po poklicu je logoped. Doma popravlja, kuha, pomira in pere. Ima veliko dela. Mamico imam rada zato, ker sem njena hčerka, ona pa je moja mamica.

Moja Dorca, 2. razred

Moja mamica je dobra. Veliko se igra in pogovarja z mama. Po poklicu je frizerka. Zato mi mi treba k frizerju, ker me frizira mami. Kuha mi dobre jedi, večerji, ker si sama zaželim. Svojo mamico imam zelo rada in zato jo tudi ubogam. Kada pa jo imam, ker zame stebi, mi pere oblačila, lica, pomira posodo in me veliko mami. Zato se dobro razumeva. Z mamico hodim na sprehode in se bavim. Imava se radi.

Alma Bizvič, 2. razred

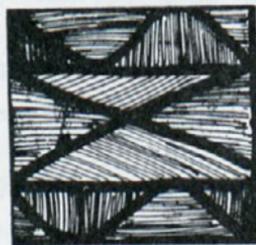
INTERVJU Z MOJO MAHO

O NJENEM POKLICU

- Ž mammo sem imel intervjue o njenem usakladanjem delu v tovarni.
- Kaj si po poklicu?
Po poklicu sem šivilja.
- Koliko časa si se učila na šiviljo?
Na šiviljo sem se učila tri leta.
- Ali si imela pri učenju veliko presicmetov?
Krosim, če jih nekaj moreš?
Pri učenju sem imela enajst predmetov.
Krojni šivanje, skiciranje, praktični pouk, tehnologija in druge.
- Ali si šla po končani šoli takoj v službo?
Po končani šoli sem šla takoj v službo.
- Kje si zaposlena?
Zaposlena sem v podjetju Bivost Trzin.
- Kakšno delo opravljaš?
Delo vodje skupine.

- Kakšno konfekcijo izdelujete?
Izdelujemo krensko konfekcijo.
 - Komu pošljate svoje izdelke?
Svoje izdelke pošljamo po vsej Sloveniji
in delno tudi v tujino.
 - Koliko vas je zaposlenih?
Zaposlenih nas je približno 30.
 - Ali si iz kolesarskega kadrovoljna?
Iz kolesarskega sem kadrovoljna.
- Ho riva-končala, sem se je nahvalil.

Boštjan Broprutnik, 5.
razred

MOJ DOM

Moj dom se nahaja v vasici Ilvor. Tam je veliko zelenja in čistega zraka. Ker imamo manjšo hišetijo, imamo lahko tudi domače živali, psa in mačko. Ta dva sta moja največja prijatelja. Homoj čakam, da bo vravelo dreve in da bo moj dom čim lepši. Okoli mojega doma je speljana cesta, po kateri se odvija vaški promet. Blizu je tudi šola. Moj dom pa ni samo hiša, v kateri stanujem, ampak tudi cel svet.

Zupam Polonca,
4. razred

Moj dom se nahaja v Districi pri Trzinu. Stanujem v veliki trnadstropni hiši. Pred hišo je lep vrt, na katerem se igramo karne igre. Hiša je stara že 13 let. Imam tudi svojo sobo, kjer pišem domačo nalogo. Zime so pri nas zelo hude, zato porabimo veliko drva in premoga za ogrevanje hiše. Zelo težko bi se ločil od svojega doma, zato si velikokrat pravim: Gube doma, kdor ga ima.

Milja Kerkar,
4. razred

Živim v majhni vasici Brezje. Tam je ali naredil hišo. V njej naj je pet članov. Moj dom je na zelo lepem kraju. Razgled se mi odpira proti Kranju in če iz stenske sobe pogledam proti zahodu, vidim Triglav. Svoj dom imam rad. V njem je veliko domačnosti. Okoli hiše je veliko dvorišče. Mami ima vrt, na katerem pridelata vsa zelenjava. Tudi v njihro njivo delujemo. Zelo rad sem okoli doma, saj je to moj najlepši kraj.

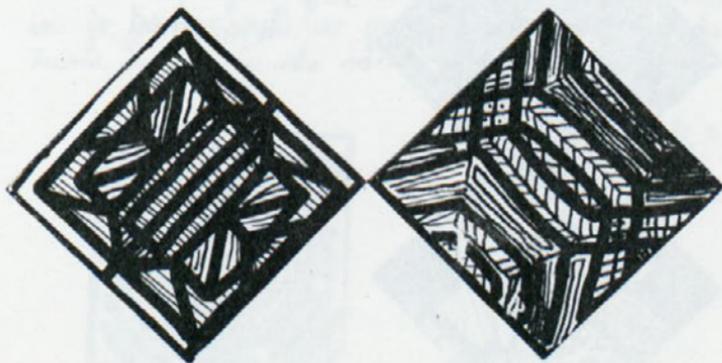
Blaz Spendal, 4. razred

Tri otroci imajo svoj dom. Tam jih vzgajajo njihovi starši. Jaz doma spim, se učim, igram, poraj mamam. Otroško sobo imamo samo eno, zato si jo delimo s mlajšo sestrico. Skupaj jo pospravljamo, jo čistimo in serava. Imamo tudi posede. Z njimi smo v dobrih odnosih. Mami si večkrat kaj sposodi od poseda. Če ne bi imel svojega doma, bi zelo težko živel.

Gregor Levnik, 4. razred

Doma sem na Brezjah. Naša hiša stoji ob cesti. Ob hiši imamo vrt in nekaj sadnih dreves. Na vrtu imamo tudi hlev, v katerem so ovce. V rajniku so rajci in v kokonjaku kokosi. Zdaj, ko je lepo vreme, sem večinoma zunaj. Radar pa se s prijateljico skregava, grem v hišo. Takrat sem zelo uzeljena in se počutim doma bolj varnem kot zunaj. V družini smo očka, mamica, bratca in jaz. Imamo štiriolno stanovanje. Mamica vedno pospravlja stanovanje, da li bilo urejeno. Klajni brat je še majhen, zato ga moramo varovati. Doma mi je lepo, ker spim na varnem. Verela sem, da imam svoj dom, zato tudi jaz skrbim zanj.

Klatja Zupan, 4. razred

PO ZVONČKE

Tomaj sem čakal, da bo v maju
 konec prišla pomlad. Fantul sem jo takoj
 ko je sestrela pramenka plavice domov tulil
 pa sem jo tudi v meč. Stečaj mi je nekdo
 maj grem v kočevnico po zvončke, živel
 sem na jaso in videl veliko jih belih
 zvončkov, ki so singljali mackrog. Služil
 sem si, kako lena miha biti pomlad po
 prej sloveniji. Tomaj sem čakal, da se
 bom lahko vozil s kolovom po travnikih
 in nabiral cvetice.

Sara Šemrl
 4. razred

Koji mali prijateljici je ime Tjaša. Stara je štirinajst mesecev. Je debela in ima svetle lasi. Zelo jo imam rada. Ko pridem iz šole, pogledam skozi okno, če je že zunaj. Če je še ni, napišem nalogo in potem čakam, kdaj bo prišla. Kmalu zatem pride in takoj stečem k njej. Zaparis me, se pomeje in steže k meni. Če ji kaj prišesam, si velikem vzame in reče hvala. Peljem jo na sprehode in ji kazem cvetice. Zelo rada pobira kamenje in jih daje meni v roke. Včasih greva gledat njihovega psa in takaj ga račne oponašati. Veliko besed govori tako, da jih ni mogoče razumeti.

Zelo rada pomagam pri kopanju, previjanju in včasih mi njena mamica dovoli, da jo mahnam in jo nemam spat. Če je kdaj ni doma, jo zelo pogrešam. Tjara se zelo radi

Mariša Črtalič, 3. r.

PRI ZOBOZDRAVNIKU

Stara sem bila 6 let, ko sem šla iz marmice k zobozdravniku izpuliti zob. Vlo sva iz marmice prišli v zdravstveni dom, sem opazovala ljudi, kako se obnašajo v čakalnici. Nekateri so bili junaški, drugi pa strahopetni. Držala sem marmico za noko in jo stiskala k sebi. Bilo me je tako strah, da nisem imela več bolečin. Vlo sva bili na vrsti, je šla marmica iz moje mater, ker me je bilo preveč strah. Predem sem hotela razjokati, je bil zob že zunaj. Vlo sva to opraviči, mi je marmica kupila knjigo, ker nisem nič jokala. Doma pa me je pohvalila in mi rekla, da sem bila zelo pridna.

Prisk Suzana, 3. r.

Predno hodim k zobozdravniku in vedno me je strah. Bojim se že doma, ko pa pridem v ambulanto, se vsa tresem. Tudi moja zobozdravnica je zelo nežna. Učasik me malo zaboli in že meha vrtati. Lepo mi je že uredila vse magmite zobe. Res, da se bojim zobozdravnika, a da mi prenašala bolečine, hi so zelo kude, potem že naje malo potrpim in mimam težav.

Maruša Entalič, 3. r.

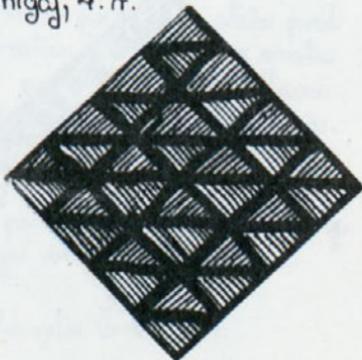
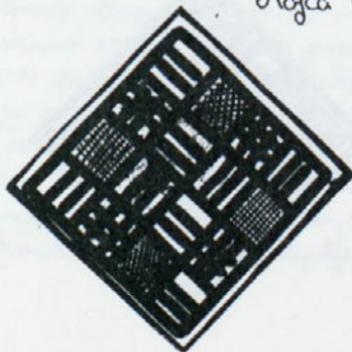
MOJA ŽELJA

Ulo sem začela hoditi v šolo, sem si razrelela svojo nočno uro. Ta želja je bila v meni skrita, kakor moja skrita želja. Zanjjo sem vnančevala demar, ampak toliko nikoli nisem mogla privarčevati.

Nekoga dne, ko sem se vračala iz šole domov, sem obstala pri vratih in prisluškovala pogovoru matere in očeta, ki sta sklenila, da mi bosta za odlično spričevalo kupila uro. Kljubdem od njihje ni vedel, da sem prisluškovala. Želo sem bila vesela. Toda za odlično spričevalo sem se premalo potrudila.

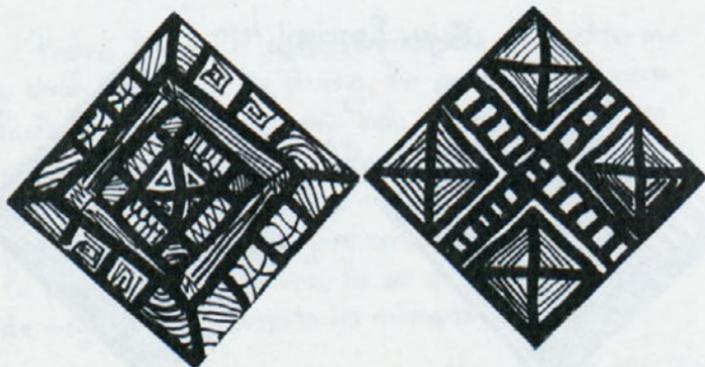
Tako je moja skrita želja še danes measuresničema.

Mojca Čemigaj, 4. r.

Heber vseh žolovih, imam tudi jaz željo.
 Če imas bolj majhno željo, ti jo starši iz-
 polnijo, če je le v njihovih močeh. Tudi
 jaz imam željo, ki se mi ne bo izpolnila.
 Ko sem šla nekega sončnega dne
 na sprehod, sem na travniku zagle-
 dala lepega črnega konja. Takoj sem si
 zaželela, da bi tudi jaz imela takšnega
 konja. Ko sem prišla domov, sem pove-
 la očetu, da bi rada imela konja. Če
 pravi, da konji ne spadajo v garažo. Sam
 pa bi šel spat? V spalnico gotovo me.
 Zato si konja lahko samo izelim.

Meglič Urška, 4. r.

RADA IMAM ŽIVALI

Jereni, 16. 9. 1983, nam je priča Halas skotila devet mladičev: šest pičk in tri psv. Oddali smo vse, razen enega, ki je bil na nos. Imu sem mu dal po bolnariju Ringo Starru. S svojo mamo Halo je bil zelo divji. Ringo pa je zrasel in koča je bila premajhna za oba. To sem se nekega dne vonila in sole, Halo mi bilo nikjer. Uprašala sem ota, če ve, kje je. Rekel je, da jo je dal ustreliti, ker lo imela drugače spet mladiče. Začela sem se jokati, kajti imela sem jo zelo rada. Ota mi je še Ringo. Postala sva dobra prijateljca.

Ob vratu do trebuha ima belo liso, ki izgleda kot krvava. Do kolen pa tudi belo dlako, kot da bi imel rogavice. Drugod pa je črn. Je mednje velik in bolj suh, ker bi rad jedel le meso in kosti. Zelo jeren pa je na holerarije. Boli, ko jih razgleda, račne kajati in najraje bi se introgal v serige. To ga odvrtem, dirka po vrtu. Tam če okoli dreves in živine mimo tebe kakor strela. Potem greva skupaj domov. To sva malo pred hišo, steče pred mano in se postavi pred vrata. Jav odpre vrata, on pa hitro teče v kuhinjo pred hladilnik. Mamu se sicer bojeva, vendar se midva za to ne zmeniva. Iz hladilnika vramem salamo in dam koščki seli in koščki njemu. Iz kuhinje gre v dnevno sobo. Tam mu igravam na klavir, on pa maje v glavo. Tako je kmalu zadovoljen. Odprejem ga ven in privežem.

Marieta Gros, 5. 11.

MOJA PAPIGA

Ker je bilo doma večkrat puisto in prazno, sem si raz-
 šelala meho rival. Zelo sem našpala oči in mamici.
 Izpolnila sta mi jo ravno na moj 10. rojstni dan. Podar-
 nila sta mi velik paket, v katerem je bila navita kle-
 tka, v kletki pa je bila papiga. Zelo sem se je razveselila.
 Ime sem ji dala Geta. Berje je imela modre barve.
 Utrahojutro, ko se zbudim, ji namenjam hrano in vodo.
 Večkrat pa ji moram počistiti kletko. Po vztrajnem
 učenju se je naučila govoriti, nekaj besed. Ho smo jo
 skrbno govoriti, nas je vse spravila v dobro voljo.
 Skoraj bi jo bila za zmeraj izgubila. Ho je mamica
 pomirvala porodo, je Geta priletela k njej na ramo. Ho
 nami pa se ni mogla nadržati, zato je padla v vodo,
 v kateri je bil cet. Mamica jo je vzela iz vode in jo
 v kopalnici še enkrat umila. Ker smo se bali, da se ne
 bi prehladila, smo jo posušili s fenom. Sušenje ji je
 zelo prijalo, saj je bila držala nelo na široko. Od
 takrat je ob tistem času vedno zaprt v kletki.

Majja Berlogar,
 5. razred

MOJA TORBA PRIPOVEDUJE

Ja sem sama izdelala torbo. Sem izme barve. Na spodnji levi strani imam napis "Adidas". Moj lastnik je deček Uroš, ki obiskuje peti razred osnovne šole. No, pa računimo zgodbo pri začetku.

Mene in moje prijateljice so sešli v veliki trgovini. Nato so nas maložili v kamion in nas odpeljali v trgovino. To je bilo pred novoletnimi prazniki. Kuponod je bilo polno novoletnih jelk, darilnic s pisanimi namizicami. Mene so postavili v izločilo in mi pripeli listek, na katerem je pisalo, koliko stane. Čas v izločbenem odseku je kar hitro miniral. Do dneva, ko je v prodajalno stopil Urošev oče, se je na meni že maloma tanka plast prahu. Katanino si je ogledoval torbo, naknadnje se je odločil name. Ostel je dan in me odnesel v selo. Z nekim avtomobilom sva se odpeljala do velike stavbe. Učnosal me je v stanovalje. Z Uroševim mamom sta name maložila čudne stvari. Štala sem, da so to darila. Ko sem bila že počeno matlačena, sta me postavila na omario poleg ogledala, komaj sem videla svojimi očmi. V moji vitki postavi ni bilo več sledu. Ta večer je napočilo novo leto. V družini so si razmenjali novoletna darila. Mene so izročili Urošu, ki je postal moj lastnik. Posrečen me je ogledoval v vsak strani. Uba sva bila zadovoljna.

Novoletni prazniki so hitro minili. Spoznavati sem začela še drugačno življenje. Danila so razmenjale knjige in rezeke. Kake jutro me je Uroš odnesel v šolo. Tam se srečujem s svojimi prijateljicami. Mnoge so še zelo domišljene. Eni manjša gumb, druga je vsa potracana, tretja navstrgana.

Vzela sem, da Uroš lepo skrbi zame. Karih se malo razburim, ker me ob koncu tedna rrije v leot in porabi mamie. Takrat razmišljam, da imajo izolske tonke karer tečko in kratko življe-
nje.

Uroš Štehar, 5. razred

MED ODMORI

Odmori so najlepši čas šolskega pouka. Odmora večimoma izkoristimo zato, da se selimo iz učilnice v učilnico. V preostanku odmora se podimo ali pa se zberemo okoli mize in se koočemo pogovarjati o filmih ali pa o drugih zanimivih rečeh. Med odmori se radi celo sklepamo, vendar vse odidemo brez večjih posledic na svoja mesta. Potem smo kmatek čas spate, vendar se že drugi dan pobotamo in se vedemo, kot da se ni nič zgodilo.

V glavnem odmoru dobimo malico.

Odmore nekateri izkoristijo za pisanje domaćih naloz, če jih ne xnejo dli pa se jim jih ni dalo napisati doma.

Ko končamo xvonce, moramo v učilnici.

Že velikokrat so nam povedali, da so odmor: zato, da se preselimo iz učilnice v drugo, potem pa tam takoj pripravimo potrebno za hišo uno, ki jo imamo na urniku. Odmor pa te besede vedno ne xalžejo.

Yernej Fotočnik, f. razred

ŠOLA NI ŠALA

Ko razlišim besedo šola, vidim pred seboj ogrom
krevlar z domačimi mladostniki, črkami in učenci.
Vidim drugoega tonarivca s kazalcem v rokah. Vidim
učence in in učerabe, ki se lovijo po šoli med odmor-
nom. Vidim redovalnice z embami in petkami. Šola
je koristna stvar, a nekaterega pomaša dolgočas.
Preprosto tudi pravi: šola ni šala. Dolje je, da se
družimo njegovega pomena.

Velimir Bančević,
5 nazred.

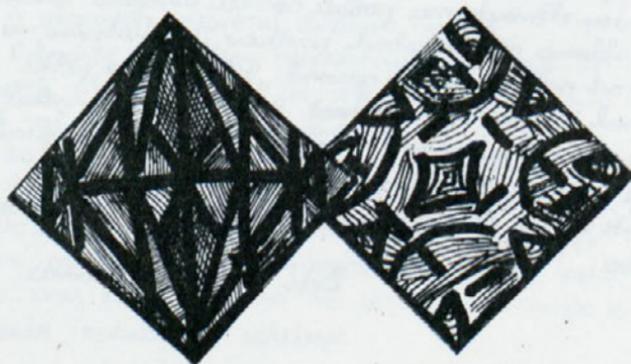
Bila je urea alorvenšine. Govarivca je upraševalec
ablamjeter. Pomašomea pobleže oščolca dlatigra. Redalermu
je, naj ablamja samostalnih potker. Uer dlatigrau mi in
mi šlo od roka in je vedno govornil: "Potke, potke, potke..."
je moral to pomašeti potkerat. A ker je se šesta redal kat
praj, je ves nazred plamil v omet. Tonarivca pa je mislila,
da se je vzpoharal. Do hance ure se nisimo mogli
ovensniti in ose do hance šolskega leta smo ga blivali
"potke".

Beti Uhar, 5 nazred.

MAJHNE LJUBEZNI

Takaj se v našem razredu ne bi smejali, ker so sedaj takšni časi, da se učenci prvega razreda sanjajo o ljubezni. Pa bi šesti razredi tega ne počinjali! Pri nas je to takole: Naj začnem pri Dominiki št. 1, ki se menihno vrti okoli fantov. Ali pa Alenka, ki je čez poltje postala Anglerinja. In še smo pri Jožici in njenem mnenju, da se je svetovna vojna končala l. 1973. Želaj pa Marijana št. 2! Samo sanja se o Petru iz 8. razreda. Kaj pa Matjaz? Pravijo, da bi dobil, če bi se krčani in pritožbe scenjvale plus odlično. Uroš med poukom ljubzensko pogleduje sosedke. Proti takim, ki se preveč učijo, bo treba ukrepati. In tako se končujejo iz dneva v dan naše smešne prigode iz šolskih klopi.

Petra Noč, 6. razred

PRED TABLO

"Dames me bravišica me lo uprišala storuščime saj je dames pitundajseti manec, jaz pa sem tuimuideseta." sem se nesešla med solčkim odmorom. "Svoilko zna šli ma hodnik, da se malo spusthodiva. Če je razsvonilo in morali sva se uprišaviti za šolske klopi. Bilo mi je vroče, zato sem sezula copate. V razred je stopila bravišica. Ustali smo in utihnili. Pala mam je enak, da lahko sedemo. Prišla je k miži, vzela nedovalnico in rekla: „No, sedaj bom maloga uprišavala.“ Ubi so začeli mestupno gledati v nedovalnico. Bravišica pa je madaljerala: „Naj pride k tabli Karla.“ „Jaz sem se razmijala, češ: „No, ta je pa dobra! Nič se mamem učila in tudi puprišavljema mamem.“ Hitro sem si mataknila copate, pu tem pa so se vsi smejali. Ker sedim v zadnji klopi in kar so klopi postavljeni v obliki kvadrata, sem skedla kar pod mizo in pred tablo. Kar kmalu sem bila nova nedeča v obraz. Noge so se mi začele tresti, ker me je postalo strah. Ravdala sem nse, emotila pa sem se pu sklanjčimju sumostalnika gospa. Bravišica mi je rekla: „Dobro vnaš, vendar ni se malo emotila, zato ti dam osem štiri do pet. Sed!“ „Sveca se mi je odvalil težak kamen, saj sem mislila, da bom dobila emu. Rdečica je kmalu splahnula, ročari so se mi mehale tusti moje. Bilo je še vse v majlepšem redu. Ni me bilo nič strah. Če sem postajala živahnajša in z manoj nved ves razred. Bravišica pa mam je skušala pomiriti, da bi bili tihor, vendar ji to ni uspelo. Postajali smo živahnajši, glasni kot med odmorom. Ko je razsvonil šolski svornec, so malikteri učenci kar planili skozi vrata. vendar jih je bravišica puprišavala nazaj. V razredu je manadoma mastala živina, mestupno smo čakali, kdaj bomo smeli zapustiti razred. Ko mam je bravišica povedala, kaj i mamu za malogo, smo lahko odšli.

Karla Smolaj, 5. razred

NEZGODA

Za nojstni dan mi je mamica kupila hlače. Drugi dan sem o temi hlačami šel v šolo in jih takoj strgal. Mami je mammi to videla, me je ohrejala. Jaz sem ji odvrnil: "Saj so hlače moje." Spet sem hotel nekaj reči, pa me je mammi prehitela. Rekla mi je: "Če si boš kdaj kaj strgal, si kar sam raziš, saj je to tvoje. Če boš kaj natil nose, si kar sam kupi, da bo potem tvoje!" Mami je bilo žal, ker sem strgal hlače. Od takrat sem preidnejši, kadar rečem, da je kaj moje.

Goran Demšar,
4. razred

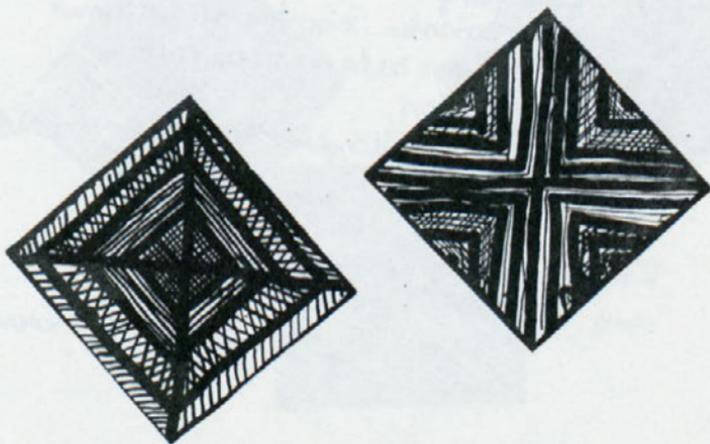
Bilo je v Jelendolu. S prijatelji smo razkurili ogenj. Ko goreči del sem dal kup papirja. V rokah se je dvignilo nekaj gorečih delcev in eden izmed teh je pristal tudi na mojem stegnu. Zbolelo me je in papirček sem potegnil stran in pritekkel k mamici. Dalje mi je moker roček, da sem ga dal na opreklivo. Česa nekaj časa smo odšli domov in takoj drugiči dan me je mamica peljala k zdravniku. Zdravnik je vzel pinceto in škarje ter odrezal mitro kožo. Jihal nisem, zato mi je zdravniki dal škatlo in kolara, da sem doma restaril tanki.

Katjari Čeglič, 3. r.

DEŽEVEN DAN

Kadar dežuje, moram biti doma. Jaz imam rada dež. Včasih tako, ker kurimo in je prijatno toplo. Kadar dežuje, se rada igram in učim. V slabem vremenu ne moremo se mamico in očkom na sprehod. Dež imam rada tako, ker namesto mene kalije vrt. Ko dežuje, ne moremo sušiti perila na vrtu. Kadar moramo se šoli tekmovali, si želim, da bi deževalo. Deževen dan se mi zelo prijazen.

Brigita Jbrak, 3. razred

KAKO BI RADI PREŽIVELI PROSTI ČAS

U prostem času bi se rada zabavala z računalnikom, ki si ga zelo želim.

Andreja Braprotnik, 6. razred

Moja mati je pred mesecem dni odšla v tujino. Prosti čas bi rad preživel ob njeni prisotnosti.

Riko Boncelj, 6. razred

Prosti čas najprejkrat izrabim tako, da grem k prijateljicam. Večkrat kolesarimo in igramo košarko. Pogostokrat vidimo v kino. Yaz sem zelo srečna, kadar imam prosti čas.

Marijona Hafner, 6. razred

U prostem času rad omučam, saj je to moj najljubši šport.

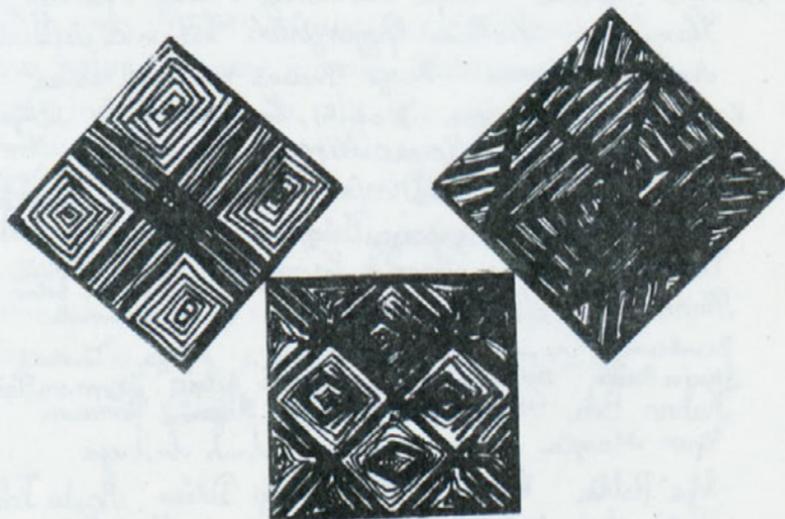
Brincož Aljošič, 6. razred

Prosti čas bi rad preživljal ob morju,
na soncu in na otokih.

Šonči Yemec, 6. razred

Rada bi imela več prostega časa, da
bi lahko uredila vse svoje želje, ki
jih ni mogoče.

Anita Potočnik, 7. razred

Urejali in pisali

V MAJU

1985

Silva Kosin Tanja Bogacnik Bobilne Petra
 Andreja Belman Tanja Dezman Ajša Bohinc
 Bogataj Sara Smolej Luana Jarna Jerman Saša Podakar
 Vesna Tisler Romona Bileme Nataša Bodloj Jovi Koran
 Marijama Hofner Petra Noč Andreja Blazič
 Jana Parker Klada Tomaz Andreja Snopnatnik
 Marijama Leibacher Uroš Čadež Matjaz Mladic
 Dominika Šmitik Alenka Murnarje Katja Špič
 Barbara Petek Bojana Zibič Marinka Gušnik
 Marija Klavenc Marija-Četreljč Knežerič Diana
 Zoran Kerka Tanja Klemencič Mušič Alenka
 Šlamberger Nataša Gregor Erlih Tatjana Mikulič
 Andreja Primožič Katja Presenc harmonika Stanica
 Katja Koringer dočca Domih, Lepanija Vojko, Mirjam
 Antonič Nataša Kaja-Mercedes Klancar Zupan
 Mateja Godnar Selvirna Romičević Zanka Jovica
 Anika Potočnik Andreja Zupan Barbara Koder
 Barbara Lukanc Lamo Larman Milana Mignonič
 Štitič Uroš Nataša Meglič Anesjka Solar
 Katja Klavenc
 Barbara Vrem Urška Benjak Kaja Tavčelj
 Škucina Urška Meimanič Vera Aljancič Silvia Štammen Triller
 Kujar Beti Rapotnik Boštjan Štepanič Romona
 Gyros Marijeta Karla Smolej Madrina Andreja
 Katja Poldek Kaja Berlogar Katja Dobran Kaja Kchalj
 Katja Gregelj Boštjan Biteričnik Uroš Špohar
 Jure Klopčič Mitja Berber Jančovec Lebartijan
 Veljko Borjanič Milan Ostrelj Perko Nataša
 Katja Voljavec Tanja Pevak

Dozela sem 3. mesto. Skupaj z mamjo so se veselili mojega uspeha tudi tovaršica in prijatelj. To je bil moj najlepši dogodek in iskre v marbru.

Danja
Belaka, 4. marec

Bili smo v isoli marbru. V isoli marbru smo veliko doživeli. Jas na sem doživela toliko. Imeli smo uro S D. Tovaršica je rekla, da gremo ven, da vidimo, katere gore obdajajo Ljubelj. Uporovali smo naslednje gore: Veliki vrh, Babo, Begunjsica in Korosica, na kateri se pase živina. Videli smo tudi cesto na Ljubelju, ki pelje zelo visoko, na vrhu pa je bila na prelazu. Cesta na tem prelazu je meja z Avstrijo. Za pogovor, katere gore obdajajo Ljubelj, mi je bil zelo všeč. Tovaršica pa je rekla, da si bomo drugje ogledali še druge gore na vrhu Zelenice. To me je še bolj navdušilo in veselo. Sem odšla nazaj v hotel.

Zupam Katja, 4. marec

STEZICE so glasilo učencev osnovne šole heroja
Bračiča Tržič

Uredniški odbor: člani novinarskega krožka

Katja Remškar, 4. razred, Damjan Mede, 4. razred,
Katja Mokorel, 4. razred, Uroš Šober, 4. razred,
Darja Belak, 4. razred, Silva Aljančič, 7. razred,
Urška Stucin, 7. razred, Marija Ostreljč, 7. razred,
Anita Potočnik, 7. razred, Vesna Mlinarič, 7. razred,
Nataša Slamberger, 7. razred, Samo Čarman, 7. razred,
Marija Ostreljč, 7. razred, Milan Ostreljč, 5. razred,
Beti Kuhar, 5. razred, Petra Pohinc, 8. razred, Mar-
jana Lajbaber, 6. razred, Nataša Ferko, 8. razred

Likovni prispevki:

Anita Mali, Karla Smolej, Milan Ostreljč, Minka Papler,
Martina Horžen, Saša Bodlaj in Metka Dobrin - vsi iz
5. razreda

Likovno opremo je izbral akademski slikar Kamilo Legat

Fotografije so izdelali člani fotokrožka pod vodstvom
Staneta Ferko

Literarni urednik: Jožica Koder

Mentorja: Majda Rozman in Maza Stumpfel

